

பதின்மூன்றாவது
திருத்தமும்
தமிழ்மக்களும்

சி.அ. யோதிலிங்கம்

தமரன் புத்தக இலம்

பதின்மூன்றாவது திருத்தமும் தமிழ்மக்களும்

சி.அ. யோதிலிங்கம்
BA (Hons.), MA, Attorney-at-Law

குமரன் புத்தக இல்லம்
கொழும்பு - சென்னை
2014

பதினமூன்றாவது திருத்தமும் தமிழ்மக்களும்
எழுதியது: சி.அ. யோதிலிங்கம்

© 2014

குமரன் புத்தக இல்லத்தினால் வெளியிடப்பட்டது
39, 36வது ஒழுங்கை, கொழும்பு-6, தொ.பெ. 011 2364550, மி. அஞ்சல்: kumbhik@gmail.com
3 (12) மெய்கை விநாயகர் தெரு, குமரன் காலனி, வடபழனி சென்னை - 600 026

குமரன் அச்சகத்தில் அச்சிடப்பட்டது
39, 36வது ஒழுங்கை, கொழும்பு-6

Pathinmoonraam Thiruththamum Tamilmakkalum
by S.A. Jothilingam

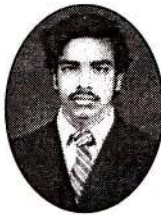
© 2014

Published by Kumaran Book House
39, 36th Lane, Colombo - 6, Tel: 011 2364550, E.mail: kumbhik@gmail.com
3 (12) Meigai Vinayagar Street, Kumaran Colony, Vadapalani, Chennai - 600 026

Printed by Kumaran Press (Pvt) Ltd.
39, 36th Lane, Colombo -6

வெளியீட்டு எண்: 596

ISBN 978-955-659-410-2

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் மாணவர்களின்
ஜனநாயகத்திற்காக என்னுடன் இணைந்து போராடி
அதற்காகவே உயிரிழந்த எனது அன்பு நண்பன்
தம்பு விமலேஸ்வரனுக்கு

இந்நூல்
சமர்ப்பணம்

முன்னுரை

'13 ஆவது திருத்தமும் தமிழ்மக்களும்' என்கின்ற தலைப்பிலான இந்நூல் எனது 9வது நூலாக வெளிவருகின்றது. நீண்ட காலமாகவே இந்நூலை எழுத வேண்டும் என முயற்சித்து கடந்த வருடமே எழுதி முடித்திருந்தேன். ஆனாலும், நூலை வெளியிடக் கூடிய சூழல் இருக்கவில்லை. நூலை எழுதி முடித்த பின்னர் 13 ஆவது திருத்தம் பற்றிய ஆய்வுரையை கொழும்பிலும் யாழ்ப்பாணத்திலும் நிகழ்த்தியிருந்தேன். அவ் ஆய்வரங்குகளில் பல தரப்பினரும் பல்வேறு கருத்துகளை முன் வைத்திருந்தனர். அவற்றையும் உள்வாங்கி மீண்டும் இந்நூலை செம்மைப்படுத்தியிருக்கின்றேன்.

இலங்கை அரசு 13 ஆவது திருத்தத்திலுள்ள ஏற்பாடுகள் பலவற்றை திருத்துவதற்கு தற்போது முயற்சித்துக் கொண்டிருக்கின்றது. ஏற்கனவே அதிலுள்ள அதிகாரங்கள் பலவற்றை மீளப்பெற்றுள்ளது. இறுதியாக 'திருநெடும' சட்டத்தின் மூலமும் பலவற்றை சவீகரித்துள்ளது. தற்போது அடையாள கனவிலாவது தமிழ் மக்களுக்கு சார்பாக இருந்த இரண்டு மாகாணங்கள் இணைவதற்கான ஏற்பாட்டையும், மாகாண சபைகளின் சம்மதத்துடன் பாராளுமன்றம் மாகாணசபை நிரவிலுள்ள விடயங்களில் சட்டமியற்றலாம் என்ற ஏற்பாட்டையும் திருத்துவதற்கு முயற்சிக்கின்றது.

அரசாங்கத்தின் இந்த முயற்சிகளும், வடமாகாண சபைத் தேர்தலும் மீண்டும் 13 ஆவது திருத்தம் தொடர்பான விவாதத்தினை அரசியற் களத் திற்கு கொண்டு வந்து விட்டுள்ளது. இலங்கை அளவில் மட்டுமல்ல பிராந்திய, சர்வதேச அளவிலும் கூட 13 ஆவது திருத்தம் பேசாபொருளாகியுள்ளது. இலங்கை - இந்திய ஒப்பந்தத்தின் மூலம் 13 ஆவது திருத்தம் உருவாக்கப்பட்டமையினால் இதனை பகிரங்கமாக திருத்த முயற்சிப்பது இந்தியாவிற்கும் ஒரு கௌரவப் பிரச்சினையாக மாறியுள்ளது.

எனவே இக்காலகட்டத்தில் இந்நூல் வெளிவருவது அதிகம் பயனுடையதாக இருக்கும் என்று நினைக்கின்றேன். 13 ஆவது திருத்தம் பற்றிய கருத்துருவாக்கத்தில் சிறிதளவிலாவது இந்நூலும் தனது பங்கினையாற்றும் என நம்புகின்றேன்.

நூலில் கூறப்பட்டுள்ள கருத்துக்களை நான் முடிந்த முடிவாகக் கருதவில்லை. ஆய்வுலகத்தில் முடிந்த முடிவு என எதுவுமில்லை. எல்லாமே மீள மீள பரிசீலனைக்கு உட்படுத்த வேண்டியவைகளே.

நூல் வெளிவருவதில் உதவிய அனைவருக்கும் எனது நன்றிகள்.

'சந்திரா'

சி. அ. யோதிலிங்கம்

குப்பிழான், ஏழாலை

பொருளடக்கம்

முன்னுரை	5
1. அறிமுகம்	7
2. மாகாணசபை முறையின் அடிப்படைத் தவறுகள்	10
3. 13வது திருத்தமும் இனப்பிரச்சினை தீர்விற்கான அடிப்படைகளும்	15
4. அரசியல் தீர்விற்கான சர்வதேச அனுபவங்கள்	37
5. முடிவுரை	46
பின்னிணைப்பு	
i. இனப் பிரச்சினை தீர்வில் சர்வதேச அனுபவங்கள்	49
ii. 13வது திருத்தம் பற்றி சிங்கள ஆய்வாளர் சிலரின் கருத்துக்கள்	60

அறிமுகம்

தமிழ் மக்களினால் நிராகரிக்கப்பட்டு 26 வருடங்களாக கிடப்பில் போடப்பட்ட அரசியல் யாப்பிற்கான 13வது திருத்தம் தற்பொழுது மீண்டும் அரசியல் அரங்கிற்கு பலவந்தமாக இழுத்துக் கொண்டுவரப்பட்டுள்ளது. இனப்பிரச்சினைத் தீர்வினை காலங்கடத்துவதற்காக ஜனாதிபதி மகிந்தா 13+ எனப் பிரச்சாரம் செய்து வருகின்றார். இந்தியா தன் பங்கிற்கு அதனை மிகப்பெரிய தீர்வு யோசனையாக உலகமெல்லாம் கொண்டு செல்ல முயற்சிக்கின்றது. தென்னாசிய விவகாரங்களில் இந்தியா கூறுவதை அப்படியே திருப்பிக் கூறும் அமெரிக்காவும் 13வது திருத்தத் திற்காக ஒத்தூதத் தொடங்கியுள்ளது. ஏனைய சர்வதேச நாடுகள் தீர்வு என்ற பெயரில் எதையாவது கொடுத்து விட்டால் போதும் என்ற எண்ணத்தில் தாமும் தம் பங்கிற்கு அதனைப் பிரச்சாரம் செய்யத் தொடங்கியுள்ளன. இலங்கை இனப்பிரச்சினையின் கனதியையும், 13வது திருத்தத்தினையும் உண்மையில் புரிந்து கொண்டு தான் சர்வதேச சக்திகள் கருத்துக் கூறுகின்றார்களா? என்பது அவர்களுக்கு தான் வெளிச்சம்.

இத்தனைக்கும் 13வது திருத்தம் நடைமுறையிலுள்ள அரசியல் யாப்பின் ஒரு பகுதியாகும். அது கடந்த 26 வருட காலத்தில் 13+ எனச் சொல்வதற்கு பதிலாக 13- என்றே சென்றிருக்கின்றது. இவ்வாறு செல்லரித்துப்போன 13வது திருத்தத்தைத் தான் தமிழ் மக்கள் தலையில் கட்டி விடுவதற்கு இச்சக்திகள் முயன்று வருகின்றன. அரசியல் யாப்பில் உள்ளவற்றினை நடைமுறைப்படுத்துவது அரசின் பொறுப்பாகும். அவ்வாறு நடைமுறைப்படுத்தா விட்டால் அது மிகப்பெரிய சட்டவிரோதச் செயற்பாடாகும். இலங்கை அரசு ஏன் இவ்வளவு காலமும் முழுமையாக அதனை அமுலாக்கவில்லை. ஏன் அதிலுள்ள அதிகாரங்களைத் திரும்ப பெற்றுக் கொண்டது. அரசியல் யாப்பின் படி ஏன் பெரிய ஆரவாரத்துடன் உருவாக்கப்பட்ட கிழக்கு மாகாண சபையைச் செயற்பட விடவில்லை. எவ்வாறு மாகாண சபையின் அரசியல் நிர்வாகத்திற்குரிய அதிகாரங்களை கிழக்கு மாகாண ஆளுநர் தான் பிரயோகிக்கின்றார். கிழக்கு மாகாண முதலமைச்சரை பெயரளவு நிர்வாகியாக வைத்துக்கொண்டு உண்மை

நிர்வாகியாக செயற்பட ஆளுநரால் எவ்வாறு முடிகின்றது என்கின்ற விடயங்களைப் பற்றியெல்லாம் இலங்கை அரசினைத் தட்டிக் கேட்பதற்கு எந்தவொரு சர்வதேச சக்தியும் தயாராக இல்லை.

அரசியல் யாப்பில் உள்ளவற்றை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு பெரிய ஆரவாரங்களும், பிரசாரங்களும் தேவையில்லை. அதனை நடைமுறைப்படுத்தினாலே போதும் என்பது தான் உண்மை நிலை. ஆனால் இச்செல்லரித்த 13வது திருத்தத்தினை வெளியில் தூக்கிக் காட்டி ஏதோ மிகச் சிரமப்பட்டு அரசியல் தீர்விற்கு முயற்சிப்பது போன்று இலங்கை அரசு வித்தைக் காட்டி வருகின்றது. மறுபக்கத்தில் இனவாதிகளைத் தூண்டி விட்டு மேலும் அதனை சல்லடையாக்க முயற்சிக்கின்றது.

13வது திருத்தம் பற்றி புலமை நிலை நின்று பல ஆய்வாளர்கள் ஆய்வுகளைச் செய்துள்ளனர். தமிழ்ப் புலமையாளர்களை விட சிங்களப் புலமையாளர்களே இது விடயத்தில் கூடுதலான அக்கறை செலுத்தியிருந்தனர். ரொஹான் எதிரிசிங்க போன்ற சிங்கள ஆய்வாளர்கள் இது பற்றி ஆய்வுகளைச் செய்தவர்களில் முக்கியமானவர்கள். கொழும்பில் இருந்து தொழிற்படும் மாற்றுக் கொள்கைக்கான நிலையம் இதற்கான களத்தினை அமைத்துக் கொடுத்துள்ளது. இவ் அமைப்பின் வெளியீடான 'சமாதான நோக்கு' சஞ்சிகையும் இது தொடர்பாக சிறப்பிதழ் ஒன்றை வெளியிட்டிருக்கின்றது. இவ் ஆய்வாளர்களின் பொதுவான கருத்து 13வது திருத்தம் எந்த வகையிலும் இனப்பிரச்சினைத் தீர்விற்குப் பொருத்தமற்றது என்பதேயாகும்.

தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி 13வது திருத்தம் நிறைவேற்றப்பட்ட காலத்திலேயே அத்திருத்தம் தொடர்பான ஆட்சேபனையை இந்திய அரசிற்குத் தெரிவித்திருந்தது. அன்றைய நிலையில் இந்திய அரசு இலங்கை அரசைத் திருப்பிப்படுத்த விரும்பியதால் எவ்வித அழுத்தத்தினையும் அதற்குக் கொடுக்கவில்லை. தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்புத் தற்பொழுதும் 13வது திருத்தத்தினை நிராகரித்து வருகின்றது. ஆனால் 13வது திருத்தத்தை ஆரம்பிப்பள்ளியாக ஏற்கலாம் எனக்கூறுகின்றது. தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பின் தலைவர் சம்பந்தன் இது பற்றி வெளிப்படையாகவே கருத்துக்களைத் தெரிவித்திருந்தார். சில வருடங்கள் வடக்கு கிழக்கு மாகாண சபையின் முதலமைச்சராக இருந்த அ. வரதராஜப் பெருமானை இது பற்றிக் கேட்டால் அவர் நிறையவே அனுபவக் கதைகளைக் கூறுவார். அரசியல் யாப்பில் எழுதப்பட்ட மாகாண சபை தொடர்பான சிறிய அதிகாரங்களைக் கூட பெற்றுக்கொள்ள அவரால் முடியாமல் இருந்தது. பின்னர் அதே அனுபவம் கிழக்கு மாகாண சபை

முதலமைச்சர் சிவனேசதுரை சந்திரகாந்தனுக்கும் ஏற்பட்டது. அ. வரதராஜப் பெருமாள் வெறுப்பின் உச்சியில் ஈழப்பிரகடனத்தினை விடுத்துவிட்டு இந்தியா சென்றிருந்தார். வெறுப்பின் உச்சத்தில் இருந்த முன்னாள் கிழக்கு மாகாண முதலமைச்சர் சந்திரகாந்தன் பின்னர் அடக்கி வாசித்தார்.

தமிழ்மக்கள் விடுதலைப்போராட்டம் காரணமாக மோசமான அழிவுகள், இழப்புகளைச் சந்தித்த பின்னரும் 13வது திருத்தம் என்ற அவர்களினால் நிராகரிக்கப்பட்ட குப்பையை அவர்களின் தலையில் கொட்டுவதற்கு அனுமதிக்க முடியாது. இது தொடர்பாக சர்வதேச மட்டத்தில் மேற்கொள்ளப்படும் சதி முயற்சிகளையும் அனுமதிக்க முடியாது.

இந்நிலையில் இவற்றை எல்லாம் முறியடிப்பதற்கு தமிழ் மக்கள் நிலை நின்று 13வது திருத்தம் பற்றி ஒரு மீள் பரிசீலனை செய்வது உடனடி அவசியமாகின்றது. இச்சிறு நூல் அதற்கான ஆரம்ப அடித்தளத்தினை உருவாக்குவதற்கு முயற்சிக்கின்றது. தொடர்ச்சியான விவாதங்கள் இது தொடர்பாக நடைபெறுகின்ற போதே பரிசீலனையை சிறப்பாக மேற்கொள்ள முடியும். வெறுமனே 13வது திருத்தத்தினை மட்டும் ஆராயாமல் இனப்பிரச்சினையின் கனதி, இனப்பிரச்சினைத் தீர்வில் சர்வதேச அனுபவங்கள், தமிழ் மக்களின் அபிவாலைக்கள் தொடர்பாக இலங்கை அரசு அனுபவங்கள், 13வது திருத்தத்தின் நடைமுறை அனுபவங்கள் என்பனவற்றினை ஆழமாகப் பரிசீலனை செய்யும் போதே உண்மைகளை எம்மால் கண்டறிய முடியும்.

தமிழ் மக்கள் மிக நீண்ட காலமாக இலங்கை அரசின் ஆட்சி அதிகாரக் கட்டமைப்பில் இருந்து விலக்கப்பட்டமையினாலேயே தமிழ்த் தேசிய விடுதலைப் போராட்டம் தோற்றம் பெற்றது. பல தேசிய இனங்கள் வாழும் ஒரு நாட்டில் ஆட்சி அதிகாரம் இனங்களுக்கிடையே நியாயமான வகையில் பங்கிடப்பட்டிருக்க வேண்டும். அங்கு வாழுகின்ற தேசிய இனங்கள் தமது தனியான நலன்களைத் தனியாகவும், கூட்டான நலன்களைக் கூட்டாகவும் மேற்கொள்ளும் வகையில் ஆட்சிப் பொறி முறை உருவாகியிருக்க வேண்டும். இவ்வாறான பொறிமுறை உருவாக்கப்பட்டமைக்கு சுவிற்சர்லாந்து, சோவியத் யூனியன், பெல்ஜியம், பொஸ்னியா, சூடான் என பல சிறப்பான உதாரணங்கள் உலக வரலாற்றில் உள்ளன. இலங்கையில் இச்செயன்முறை நடைபெறவில்லை என்பதும் அதனை முன்னெடுப்பதற்குச் சிங்கள தேசம் என்றைக்குமே தயாராக இருந்ததில்லை என்பதும் தான் தமிழ்த் தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்திற்கு அடிப்படைக் காரணங்களாக இருந்தன.

மாகாணசபை முறையின் அடிப்படைத் தவறுகள்

1987 ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 29ம் திகதி இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திடப்பட்டது. இந்த ஒப்பந்தத்தின் அடிப்படையில் 1987 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 14 ஆம் திகதி அரசியல் யாப்பிற்கான 13 ஆம் திருத்தம் கொண்டு வரப்பட்டது. அரசியல் யாப்பில் 17 ஆம் அத்தியாயத்தின் 'அ' பிரிவாகவும் உறுப்புரை 154 'அ' பிரிவாகவும் இத்திருத்தம் சேர்க்கப்பட்டது. அதேவேளை மாகாண சபை முறை நடைமுறை செயற்பாடுகளுக்காக 1987 ஆம் ஆண்டின் 42 ஆம் இலக்க மாகாண சபை சட்டமும் இதே தினத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.

எனவே மாகாண சபை அரசாங்க முறையினை தெளிவாக விளங்கிக் கொள்வதற்கு இலங்கை-இந்திய ஒப்பந்தம், அரசியல் யாப்பிற்கான 13ம் திருத்தம், மாகாண சபைகள் சட்டம் ஆகிய மூன்றையும் இணைத்தே புரிந்து கொள்ள முயற்சிக்க வேண்டும்.

மாகாண சபை முறை அடிப்படையில் எட்டுத் தவறுகளை கொண்டிருந்தது.

அதில் முதலாவது இம்முறை என்ன பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்காக கொண்டு வரப்பட்டதோ அந்த பிரச்சினைக்குரிய தரப்புடன் கலந்தாலோசிக்காமல் அத்தரப்பின் பங்குபற்றல்கள் எதுவும் இல்லாமல் கொண்டு வரப்பட்டது என்பதாகும்.

மாகாண சபை முறை நீண்ட காலமாக இலங்கை தீவில் நிலவிய இனப்பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்காகவே அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. எனினும் இனப்பிரச்சினையின் ஒரு தரப்பாக இருக்கும் தமிழ் மக்கள் இம்மாகாண சபை உருவாக்கம் தொடர்பாக பங்குபற்றுவதற்கு வாய்ப்புகள் கொடுக்கப்படவில்லை. தமிழ் மக்களின் சார்பில் செயற்படத்தக்க உரிமையை இந்திய அரசு தானே பலவந்தமாக எடுத்திருந்தது. மாகாண சபை உருவாக்கச் செயற்பாட்டில் இலங்கை அரசுக்கு மறு தரப்பாக தானே கலந்து கொண்டது. ஒரு வகையில் பலவந்த நம்பிக்கை பொறுப்பாளனாக செயற்பட்டது எனக் கூறலாம். இந்த உரிமையை பலவந்தமாக எடுத்துக் கொண்டாலும் நம்பிக்கை பொறுப்பாளன் என்ற தரப்பில் செயற்பட்டதா? என்பது தான் தமிழ் மக்களிடம் எழும் கடுமை யான விமர்சனமாகும்.

இந்தியா இனப்பிரச்சினையில் தலையிட்டதற்கான காரணம் தமிழ் மக்களின் நலன்கள் அல்ல. மாறாக இந்தியாவின் பிராந்திய ஆதிக்க நலன்களே ஆகும். இப்பிராந்திய ஆதிக்க நலன்களுக்கு மாறாக இலங்கை அரசு அமெரிக்காவுடனும் மேற்குலகு நாடுகளுடனும் நெருங்கிய தொடர்புகளை கொண்டிருந்தது.

அன்றைய ஜனாதிபதி ஜே.ஆர். ஜெயவர்தனாவின் திறந்த பொருளாதாரக் கொள்கையின் முக்கிய பங்காளிகளாக இந் நாடுகளே விளங்கியிருந்தன. இப்போக்கிலிருந்து இலங்கையை தடுத்து தனது செல்வாக்கு மண்டலத்திற்குள் கொண்டு வருவதற்காகவே இந்தியா இப்பிரச்சினைகளுக்குள் தலையிட்டது. தமிழ் விடுதலை இயக்கங்களுக்கு ஆயுத உதவிகளையும் ஆயுத பயிற்சிகளையும் வழங்கியதோடு இந்தியாவை பின் தளமாக பயன்படுத்துவதற்கும் வசதிகளை செய்து கொடுத்திருந்தது. மறுபக்கத்தில் தமிழ் விடுதலை இயக்கங்களின் ஆயுத போராட்டங்களைக் காரணமாகக் காட்டி இலங்கை அரசுடன் தனது நலன்கள் தொடர்பாக பேரம் பேசுவதிலும் ஈடுபட்டது. இப்பேரம் பேசுதல் வெற்றிப் பெற்று இலங்கை அரசினை தனது கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டு வந்த பின்னர் தமிழ் மக்களின் பிரச்சினைகள் தொடர்பில் பெரிதளவில் இந்தியா அக்கறைக் காட்டவில்லை. தீர்வு என்ற பெயரில் ஏதாவது ஒன்றினை திணித்து பிரச்சினையை முடிவுக்கு கொண்டு வரவே இந்தியா முயற்சித்தது.

இரண்டாவது தவறு இலங்கை ஓர் ஒற்றை ஆட்சி அரசு மற்றும் பாராளுமன்றம் தனது சட்டவாக்க அதிகாரத்தினை துறத்தலோ பாராதினப் படுத்தலோ ஆகாது ஆகிய அரசியல் யாப்பின் ஏற்பாடுகளில் எந்த திருத்தங்களையும் கொண்டு வராமல் மாகாண சபை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டமையாகும்.

அரசியல் யாப்பின் இரண்டாவது உறுப்புரை 'இலங்கை குடியரசு ஒற்றையாட்சி உடைய அரசாகும்' (The Republic of Sri Lanka is Unitary State) என குறிப்பிடுகின்றது. அதேவேளை உறுப்புரை 83(1) 'இலங்கைக் குடியரசு ஒற்றையாட்சியுடைய அரசாகும் என்கின்ற ஏற்பாட்டை திருத்த வேண்டுமாயின் பாராளுமன்றத்தில் 2/3 பெரும்பான்மையோடு ஒரு தீர்மானம் நிறைவேற்றப்படுவதுடன் மக்கள் தீர்ப்பு ஒன்றின் மூலம் மக்களின் சம்மதமும் அதற்கு அவசியமாகும்' எனக் குறிப்பிடுகின்றது.

அதேவேளை உறுப்புரை 76(1) 'பாராளுமன்றம் அதன் சட்டவாக்க தத்துவத்தினை துறத்தலோ, எந்த விதத்திலும் பாராதினப்படுத்துதலோ ஆகாது என்பதுடன், ஏதேனும் சட்டவாக்க தத்துவம் கொண்ட ஏதேனும்

அதிகாரத்தினை நிறுவுவதிலும் ஆகாது' (Parliament shall not abdicate or in any manner alienate its legislative power, and shall not set up any authority with any legislative power) எனக் குறிப்பிடுகின்றது. இனப்பிரச்சினைக்கான தீர்வு ஒரு அதிகாரப் பங்கீட்டு செயற்பாட்டினை வேண்டி நின்ற நிலையில் இவ் இரண்டு ஏற்பாடுகளிலும் திருத்தங்கள் எவையும் மேற்கொள்ளாமல் மாகாண சபை முறையினை அறிமுகப்படுத்தியமை தீர்வு முயற்சிகளையே கேலிக்குள்ளாக்கியிருந்தது. ஒழுங்கான முறையில் மாகாண சபை சம்பந்தமான ஏற்பாடுகளை அரசியல் யாப்பில் இணைப்பதற்கு பதிலாக பொருத்தமற்ற முறையில் செருகப்பட்டமையே நடைமுறையில் இடம்பெற்றது. இதனால் தீர்விற்கு தேவையான பகிர்வு அதிகாரமானது சிறிதளவு கூட மாகாண சபையில் காணப்படவில்லை.

அரசியல் யாப்பின் இரண்டாம் உறுப்புரையை திருத்துவதற்கு மட்டும் தான் பாராளுமன்றத்தில் 2/3 பெரும்பாலையுடன் மக்கள் தீர்ப்பு ஒன்றின் மூலம் மக்களின் சம்மதமும் தேவைப்பட்டது. அன்றைய சூழலில் மக்கள் தீர்ப்பிற்கான சர்வஜன வாக்கெடுப்பு அரசிற்கு சில சங்கடங்களை உருவாக்கியிருக்கலாம். ஆனால், 76ம் உறுப்புரையை திருத்துவதற்கு சர்வஜன வாக்கெடுப்பு தேவையாக இருக்கவில்லை. பாராளுமன்றத்தின் 2/3 பெரும்பான்மையே போதுமானதாக இருந்தது. ஜே.ஆர்.ஜெயவர்தன நிர்வாகத்திற்கு பாராளுமன்றத்தில் 2/3 பெரும்பான்மை கிடைத்துள்ள நிலையில் இத்திருத்தத்தினை மேற்கொள்வதில் கடினம் ஏதும் இருந்திருக்காது. தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் ஆதரவும் இதற்கு கிடைத்திருக்கும். பூர்வீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியின் 8 ஆசனங்கள் மட்டுமே எதிராக விழுந்திருக்கும். 13ம் திருத்தத்தினைக் கொண்டு வந்தது போல இத்திருத்தத்தினையும் இலகுவாகக் கொண்டு வந்திருக்கலாம். ஆனால் அரசாங்கத்திற்கு இது தொடர்பான விருப்பு இருந்திருக்கவில்லை.

இத்திருத்தம் மேற்கொள்ளப்பட்டு இருந்தால் இங்கிலாந்து அரசாங்க முறையில் ஒற்றையாட்சி அமைப்புக்குள்ளேயே ஸ்கொட்லாந்து, வேல்ஸ், வட அயர்லாந்து என்பனவற்றிற்கு ஓரளவு அர்த்தமுடைய அதிகாரப் பங்கீட்டை வழங்கியது போல இங்கும் வழங்கியிருக்கலாம். ஆனால் அதற்கான முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படவில்லை.

13வது திருத்தம் தொடர்பான வழக்கு உயர்நீதிமன்றத்திற்கு வந்த போது விசாரணை செய்த நீதிபதிகள் 9 பேரில் ஐவர் திருத்தத்திற்கு ஆதரவாக தீர்ப்பினை வழங்கியிருந்தனர். இதற்கு அவர்கள் கூறிய காரணம் 13வது திருத்தம் அரசியல் யாப்பின் 76ம் உறுப்புரையின் படி பாராளுமன்றத்திற்கு இருந்த அதிகாரங்களை எந்தவிதத்திலும் கேள்வி

குட்படுத்தவில்லை என்பதாகும். அதாவது, பாராளுமன்றத்தின் ஆதிக்கத் திற்கு உட்பட்டே மாகாண சபை இயங்கும் என்பதே இத்தீர்ப்பு வெளிப்படுத்தியிருந்தது.

மேற்கூறிய இரு ஏற்பாடுகளிலும் திருத்தங்கள் இடம் பெறாததினால் அதிகாரப் பகிர்வு இடம் பெறுவதற்கு பதிலாக அதிகாரப் பரவலாக்கலே இடம்பெற்று இருந்தது. அரசியல் அதிகாரத்தினை வழங்காமல் நிர்வாக அதிகாரத்தினை மட்டுமே வழங்குதலே அதிகாரப் பரவலாக்கல் எனப்படும். இங்கு பரவலாக்கற் செயன்முறை பாராளுமன்றத்தினால் ஒரு சட்டத்தின் மூலமே இடம்பெறும். மாறாக, அதிகாரப் பகிர்வு என்பது ஒரு அரசின் இறைமை அதிகாரத்தினை மத்திய அரசும், பிராந்திய அரசும் பகிர்ந்து கொள்வதாகும். இவ் இறைமை அதிகாரமே அரசியல் அதிகாரம் ஆகும். இங்கு அரசியல் அதிகார வழங்கல் செயன்முறை அரசியல் யாப்பின் மூலம் நடைபெறுகின்றதே ஒழிய பாராளுமன்ற சட்டத்தின் மூலம் நடைபெறுவதில்லை.

முன்றாவது தவறு அதிகார அலகுகளாக இனங்களைக் கவனத்திற் கொள்வதற்கு பதிலாக பிரதேசங்களைக் கவனத்திற் கொண்டமையாகும். இனப்பிரச்சினைக்கு தீர்வாக மாகாண சபை முறையினை அறிமுகப்படுத்துவதனால் இனங்களும் அவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்ட பிரதேசங்களுமே அதிகார அலகுகளாக உருவாக்கப்பட்டிருந்தல் வேண்டும். அவ்வாறு உருவாக்கியிருப்பின் சிங்கள அலகு, தமிழ் அலகு, முஸ்லிம் அலகு, மலையக அலகு என நான்கு அலகுகளே உருவாகியிருக்கும். ஒன்பது அலகுகள் உருவாகியிருக்காது. இதனையும் கூட சிங்கள அலகிற்குள் மலையக அலகையும் தமிழ் அலகிற்குள் முஸ்லிம் அலகையும் உப அலகுகளாக சேர்ப்பதன் மூலம் அலகுகளையும் இரண்டாக குறைத்திருக்கலாம்.

இவற்றிற்கு மாறாக சிங்கள மக்களிற்கு ஏழு அலகுகளும் தமிழ் மக்களுக்கு இரண்டு அலகுகளுமே உருவாக்கப்பட்டிருந்தது. இது இனவிவகாரத்தினை மலினப்படுத்தியதுடன் மாகாண சபை முறையிலும் சிங்கள சமூகத்தினை வலுப்படுத்தியதோடு அரசிற்கு பெரும் நிர்வாகச் சுகமை, செலவுச் சுகமை என்பனவற்றினையும் ஏற்படுத்தியிருந்தது.

நான்காவது தவறு கூட்டு அதிகாரத்திற்கான அரசியற் தளம் உருவாக்கப்படாமை ஆகும். பகிர்வு அதிகாரங்கள் இருக்கின்ற இடங்களில் கூட்டு அதிகாரங்களும் இருப்பது அவசியமாகும். பகிர்வு அதிகாரத்தில் தேசிய இனங்களின் தனியான நலன்களும் கூட்டு அதிகாரத்தில் தேசிய இனங்களின் கூட்டான நலன்களும் முக்கியத்துவப்படல் வேண்டும்.

கூட்டு அதிகாரத் தளம் என்று வருகின்ற போது அதன் அமைப்பு களும் அதிகாரங்களும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகும். இரண்டிலும் தேசிய இனங்களுக்கு சமத்துவம் வழங்கப்படல் வேண்டும். பொதுவாக மத்திய பாராளுமன்றத்தில் இரண்டாவது சபை ஒன்றினை உருவாக்கி தேசிய இனங்களுக்கு சமத்துவமான அந்தஸ்து வழங்குதல் மூலமே இது பேணப்படுகின்றது. 13வது திருத்தம் இவ்விடயத்தில் குறைந்தளவாவது கவனம் செலுத்தவில்லை.

ஐந்தாவது தவறு ஒத்தியங்கு நிரல் என்கின்ற ஒரு நிரலை அரசியல் யாப்பில் சேர்த்தமையாகும். இதிலுள்ள விடயங்கள் தொடர்பாக மாகாண சபைக்கா? மத்தியரசிற்கா? அதிகாரமுள்ளது என்பதில் ஒரு தெளிவின்மை இருந்தது. மாகாணசபைகள் இந்நிரலிலுள்ள விடயங்களில் சட்டங்களை இயற்றும் போது மத்தியரசின் அனுமதியையும், பாராளுமன்றம் சட்டங்களை இயற்றும் போது மாகாணசபைகளின் அனுமதியையும் பெறவேண்டும் என்று கூறப்பட்டது. இது ஒரு குழப்பநிலையை உருவாக்கியது.

ஆறாவது தவறு மாகாணசபை நிரலில் உள்ள விடயங்களில் கூட மாகாணசபைகளின் அதிகாரம் சரியாக வரையறுக்கப்படாமையாகும். பல விடயங்களில் மாகாணசபைகள் எவ்வளவிற்குச் சட்டமியற்றலாம் என பாராளுமன்றம் ஒரு சட்டத்தை இயற்றிக்கொடுக்கவேண்டியிருந்தது. இது நடைமுறையில் சாத்தியமாக இருக்கவில்லை. இதனால் மாகாண அரசு நிர்வாகம் ஒன்றை சீராகக்கட்டியெழுப்ப முடியவில்லை. இதற்கு வலுவான அதிகாரங்களும், சுயமான வருமான மார்க்கங்களும் அவசியமானதாகும். குறிப்பாக சக்தி மிக்க பொருளாதார அடிப்படை அவசியமானதாகும். 13வது திருத்தம் இதனைக் கவனத்தில் எடுக்கவில்லை.

ஏழாவது தவறு தமிழர்விடுதலைக் கூட்டணி 13வது திருத்தம் தொடர்பாகவும், மாகாணசபைகள் சட்டம் தொடர்பாகவும் தனது அதிருப்தியை அறிக்கை ஒன்றின் மூலம் இந்திய அரசிடம் கையளித்திருந்தது. இந்த அறிக்கையைச் சமர்ப்பிக்கும் போது தமிழ்த்தேசியக் கூட்டமைப்பின் தலைவர் சம்பந்தனும் உடன் இருந்தார். இந்தியா அறிக்கையைப் பெற்றுக்கொண்டபோதும் எந்த நடவடிக்கையையும் எடுக்கவில்லை.

எட்டாவது தவறு மாகாணசபைகளுக்கு சுயாதீனத்தன்மைகள் இருக்கவில்லை. மத்திய அரசில் தங்கிநிற்கும் நிலையே இருந்தது. மாகாணநிர்வாகம் கட்டியெழுப்பப்படாமையுக்கு இதுவே காரணமாகும். மத்தியரசிடமிருந்து வழுவளிவந்த அதிகாரங்கள் கூட ஆளுநரிடம் இருந்ததே தவிர மக்களினால் தெரிவுசெய்யப்பட்ட பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட அமைச்சரவையிடமோ, மாகாணசபையிடமோ இருக்கவில்லை.

13வது திருத்தமும்

இனப்பிரச்சினை தீர்விற்கான அடிப்படைகளும்

இனி இனப்பிரச்சினைக்கான தீர்வு வேண்டி நின்ற அடிப்படையான பண்புகளில் 13வது திருத்தம் எந்த வகையில் அமைந்திருந்தது என்பதைப் பார்ப்போம். இனப்பிரச்சினைக்கான தீர்வு தமிழ் மக்களின் கூட்டிருப்பையும் கூட்டு அடையாளத்தினையும் பேணக் கூடிய அதிகார அலகு, சுய நிர்ணய உரிமையை பிரயோகிக்கக் கூடிய பகிர்வு அதிகாரங்கள், கூட்டு அதிகாரத்தில் தமிழ் மக்களுக்கு சமத்துவமான அந்தஸ்து, அதிகாரங்களுக்கு அரசியல் ரீதியிலும் சட்ட ரீதியிலுமான பாதுகாப்பு என்பனவற்றை முக்கியமாக வேண்டி நின்றது. இவை மாகாண சபை முறையில் எவ்வாறு இருந்தன என்பதை ஒவ்வொன்றாகப் பார்ப்போம்.

I. அதிகார அலகு

அதிகார அலகினை பொறுத்தவரை தமிழ் மக்களின் கூட்டிருப்பையும், கூட்டுரிமையையும் பேணக் கூடிய வகையில் வட கிழக்கு இணைந்த அலகு என்பதே தமிழ் மக்களின் நீண்ட கால கோரிக்கையாக இருந்தது. இக் கூட்டிருப்பிற்கும் அதன் வழியான கூட்டுரிமைக்கும் வரலாற்று ரீதியாக அச்சுறுத்தல் ஏற்பட்டமையினாலேயே தமிழ் மக்களின் விடுதலைப் போராட்டமும் எழுச்சி அடைந்தது. 1977ம் ஆண்டு தேர்தலில் கிழக்கு தமிழ் மக்கள் அதற்கான அதிகாரத்தினை வழங்கியிருந்தார்கள். கிழக்கில் ஒரு தேர்தல் தொகுதியை தவிர அனைத்து தேர்தல் தொகுதிகளிலும் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி வெற்றிப் பெற்றிருந்தது. கல்குடா தேர்தல் தொகுதியில் மட்டும் 540 வாக்குகளினால் தோல்வி அடைந்திருந்தது.

ஆனால் மாகாண சபை முறையில் வட கிழக்கு தற்காலிகமாகவே இணைந்து செயற்படுவதற்கு இடம் அளிக்கப்பட்டிருந்தது. தற்காலிக இணைப்பு பற்றி கூட 13வது திருத்தத்தில் தெளிவாக எதுவும் கூறப்பட்டிருக்கவில்லை. இணைப்பு பற்றி பாராளுமன்றம் ஏதேனும் ஒரு சட்டம் மூலம் தீர்மானிக்கலாம் என்று மட்டுமே கூறப்பட்டிருந்தது.

மாகாண சபை சட்டத்திலும் இடைக்கால ஏற்பாடுகள் என்ற பகுதியில் ஜனாதிபதி ஒரு பிரகடனத்தின் மூலம் இணைப்பை ஏற்படுத்தலாம் என கூறப்பட்டிருந்தது.

எனவே தற்காலிக இணைப்பிற்கு கூட அரசியல் யாப்பு அந்தஸ்தையோ, பாராளுமன்ற சட்ட அந்தஸ்தையோ வழங்க அரசு விரும்பியிருக்கவில்லை. வெறுமனவே வர்த்தமானி அந்தஸ்து மட்டுமே வழங்கியிருந்தது. இது நீதிமன்றம் தற்காலிக இணைப்பை கூட பிரிப்பதனை இலகுவாக்கியிருந்தது.

இவ்வாறு தெளிவாக கூறப்படாததினால் ஓர் அரசியல் விவகாரம் நீதிமன்ற விவகாரமாக்கப்பட்ட அவலம் ஏற்பட்டது. இலங்கையின் நீதித்துறையிடமிருந்தும் தமிழ் மக்களுக்கு நீதி கிடைக்கவில்லை. இத்தீர்ப்பினை வழங்குவதில் முன் நின்ற பிரதம நீதியரசர் சரத் என். சில்வா பின்னர் ஒரு தடவை பொதுக் கூட்டம் ஒன்றில் பேசும் போது கிழக்கு சிங்கள மரபுரிமையின் படி தான் தான் தீர்ப்பளித்ததாக குறிப்பிட்டார். அந்த மரபுரிமை எது வென்பது அவருக்கு தான் வெளிச்சம்.

வடக்கு கிழக்கு இலங்கை உயர்நீதிமன்றத்தினால் பிரிக்கப்பட்ட போது இந்தியாவில் காங்கிரஸ் கட்சியே ஆட்சியில் இருந்தது. அது இது விடயத்தில் எந்தவிதமான வலுவான அபிப்பிராயத்தினையும் இலங்கை அரசிற்கு தெரிவிக்கவில்லை. சட்ட தவறுகளை சுட்டிக்காட்டியே இத்தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டமையினால் பாராளுமன்றம் மூலம் புதிய சட்டத்தினை கொண்டு வந்து மீளவும் இணைப்பினை ஏற்படுத்துங்கள் என இலங்கை அரசிற்கு ஆலோசனை கூறியிருக்கலாம். ஆனால் அதற்கான முயற்சிகள் எதனையும் இந்திய அரசாங்கம் எடுக்கவில்லை. பேரினவாத எழுச்சிற்கு முகம் கொடுக்க வேண்டி வரும் என்று இந்தியா கருதியிருக்கலாம்.

குறைந்தபட்சம் இலங்கை- இந்திய ஒப்பந்தத்திலும் மாகாண சபை சட்டத்திலும் உள்ளது போல கிழக்கிலும் சர்வஜன வாக்குரிமை நடத்தி முடிவுகளை எடுங்கள் என அழுத்தம் கொடுத்திருக்கலாம். ஆனால் இந்தியா அதற்கு முயற்சிக்கவில்லை. சர்வஜன வாக்கெடுப்பு நடத்தியிருந்தால் முஸ்லிம் மக்களுடன் அவர்களுக்கான தனியான அலகு பற்றியும் தமிழ்த் தரப்பு பேசி அவர்களையும் ஆதரவாக வாக்களிக்க செய்திருக்கலாம். அதற்கான சந்தர்ப்பத்தினையும் கொடுக்கவில்லை.

உயர்நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பில் மாகாண சபைகள் சட்டத்தின் 42ம் பிரிவின் 37(1),(4) உபபிரிவுகளின் கீழ் ஜனாதிபதியினால் வடக்கு கிழக்கு இணைக்கப்பட்டமை அப்போது அமுலில் இருந்த அவசரகால

விதிகளின் கீழ் பிறப்பிக்கப்பட்ட படியால், சரியான நிரந்தர சட்ட வலுவை கொண்டிருக்கவில்லை. இதனால் வடக்கு கிழக்கு மாகாண இணைப்பு முறையானது அல்ல எனக் குறிப்பிடப்பட்டது. இங்கு உண்மையில் சட்டத்தவறே நடந்திருக்கின்றது. இந்தியா நினைத்திருந்தால் இலங்கை அரசிற்கு அழுத்தம் கொடுத்து இத்தவறினை திருத்தி மீண்டும் வடக்கு கிழக்கினை இணைத்திருக்கலாம்.

இன்று வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்கள் பிரிக்கப்பட்டதன் மூலம் தமிழ் மக்களின் கூட்டிருப்பு துண்டாக்கப்பட்டுள்ளது. அதன் வழி கூட்டிருப்பு அரசியலும் பலவீனப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. தமிழ் மக்களும் முஸ்லிம் மக்களும் கிழக்கில் சிங்கள அரசியலின் தயவில் தங்கி வாழ வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர்.

முஸ்லிம் தேசியம் வடகிழக்கில் மையம் கொண்டுள்ளதால் தமிழ்த் தேசியத்தினை சார்ந்தே செயற்பட வேண்டிய கட்டாய நிலை உள்ளது. தமிழ்த் தேசியம் பலமாக இருக்கும் போதே முஸ்லிம் தேசியம் பலமாக இருக்கும். தமிழ்த் தேசியம் பலவீனம் அடைந்தால் முஸ்லிம் தேசியமும் பலவீனமடையும் என்பதே வடகிழக்கின் யதார்த்த நிலையாகும். தமிழ்த் தேசியம் பலமாக இருக்கின்ற போது அரசாங்கம் தீர்வினை நோக்கி நகர வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திற்குள்ளாகும். அந்நேரத்தில் முஸ்லிம் மக்களும் தமது அபிலாஷைகள் தொடர்பான அழுத்தங்களைக் கொடுக்கலாம். சர்வதேச மட்டத்திலும் முஸ்லிம் பிரச்சினைகளைப் பேச பொருளாக்கலாம். அதற்கான வாய்ப்பும் தாராளமாக கிடைத்திருக்கும். ஏற்கெனவே தமிழ்த் தேசியம் பலமான நிலையில் இருந்த போது முஸ்லிம் தேசியத்திற்கு அந்த வாய்ப்பு கிடைத்திருந்தது. ஆனால் இன்று தமிழ்த் தேசியம் பலவீனம் அடைந்துள்ளதால் அதிலும் பார்க்க மிக மோசமான நிலையில் முஸ்லிம் தேசியமும் பலவீனமடைந்துள்ளது. முஸ்லிம்களுக்கென தனியான அரசியல் கட்சி அவசியமா? என்று கேட்கும் அளவிற்கு முஸ்லிம் தேசிய எதிர்ப்பாளர்கள் சென்றுள்ளனர். தமது குறைந்தபட்ச நலன்களைக் கூட பேண முடியாதவாறு முஸ்லிம் மக்கள் அல்லறப் படுகின்றனர்.

மறுபக்கத்தில் வட கிழக்கு பிரிப்பும் புலிகளின் பின்னடைவும் தந்த அரசியல் தளத்தினை பயன்படுத்தி கிழக்கினை சிங்கள மயமாக்கும் பணி துரிதமாக்கப்பட்டுள்ளது. இதற்காக மிக நுட்பமான வேலைத் திட்டங்கள் அங்கு நகர்த்தப்படுகின்றன. முன்னரை விடவும் மிகவும் துரிதமான வகையில் மிகச் சிறந்த நுட்பங்களோடு சிங்களக் குடியேற்றங்கள்

அங்கு மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. காணிப்பகிரவு, மாவட்ட எல்லைகளை செயற்கையாக மாற்றுதல், பாரிய முதலீட்டு முயற்சிகளுக்காக நிலங்களை ஒதுக்குதல், பெளத்த விகாரைகளை ஆங்காங்கே கட்டுதல், சிங்கள மீனவர்களுக்காக வாடிகளை அமைத்தல், சிங்கள வர்த்தகர்களின் நடவடிக்கைகளை முடுக்கி விடுதல் போன்ற நுட்பமான வேலைத் திட்டங்களின் ஊடாக குடியேற்ற செயற்பாடுகள் நகர்த்தப்படுகின்றன. கிழக்கு மாகாண சபையை வெறும் காட்சிப் பொம்மையாக்கி விட்டு ஆளுநர், படையினர், பேரினவாதிகள் இணைந்த கூட்டுத்திட்டங்களின் மூலம் இவை அரங்கேற்றப்படுகின்றன. கருணாவும் பிள்ளையானும் அரசாங்கத்தில் தங்கி வாழ்வதால் அவர்கள் விரும்பினாலும் எதுவும் செய்ய முடியாத நிலையில் உள்ளனர்.

முஸ்லிம் மக்களில் முஸ்லிம் காங்கிரஸ் இது தொடர்பாக விழிப்புடன் இருந்தாலும் புலிகளின் தோல்வியும் அரசாங்கத்துடன் இணைந்திருக்கும் முஸ்லிம் அரசியல்வாதிகளின் அடாவடித்தனமும் இவர்களையும் பலவீனமடையச் செய்துள்ளது. மறுபக்கத்தில் இராணுவ நிர்வாகமும் முஸ்லிம் காங்கிரசின் செயற்பாடுகளில் தடங்களை உருவாக்கியுள்ளது.

சிவில் சமூகத்தினைப் பொறுத்தவரை கிழக்கில் தமிழ் சிவில் சமூகம் மிகவும் பலவீனமான நிலையிலேயே உள்ளது. விடயங்களை நுணுக்கமாக பார்த்து செயற்படும் நிலையில் அது இல்லை. அவ்வாறு செயற்படுவதற்கான வலிமையான மூலங்களும் அவற்றிற்கு கிடையாது. சிவில் சமூகம் பலவீனமான நிலையில் உள்ளதனால் சிவில் நிறுவனங்களும் பலவீனமான நிலையிலேயே உள்ளன. கிழக்கில் ஒப்பிட்டு ரீதியில் நிறுவன பலம் கொண்டவை கிழக்கு பல்கலைக்கழகமும், கிறிஸ்தவ நிறுவனங்களும் தான்.

கிழக்கு பல்கலைக்கழகம் இன முரண்பாட்டினை விட பிரதேச முரண்பாட்டிற்கே முக்கியத்துவம் கொடுப்பதால் செயலற்று கிடக்கின்றது. தமிழ்த்தேசியம் பலமாக இருந்த காலத்திலும் கூட கிழக்கு பல்கலைக்கழகம் ஆரோக்கியமாக செயற்பட்டது என்று கூறிவிட முடியாது. கிறிஸ்தவ நிறுவனங்களுக்கு நிறுவன பலம் இருந்த போதிலும் அரசியற் பலம் இல்லாததினால் துணிந்து குரல் கொடுப்பதற்கு தயங்குகின்றன. அரசியற் பலத்தினை கொடுப்பதற்கு கருணா, பிள்ளையான் விடயமும் தடையாக உள்ளது. தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பு வாய்ச்சவடால் அரசியலையே அங்கு நகர்த்துகின்றது. தற்போதைய கிழக்கு மாகாணசபையில் எதிர்க்கட்சியின் தலைமைப்பாத்திரத்தை கூட்டமைப்பு ஏற்றிருக்கின்றபோதும்,

கிழக்கு மாகாணத் தமிழ்மக்களின் பிரச்சினைகளை அக்களத்தில் பெரியளவிற்குப் பேசுபொருளாக்கவில்லை.

மொத்தத்தில் வடக்கு கிழக்கு பிரிப்பு கிழக்கின் பூவீகமான முஸ்லிம் களையும் தமிழர்களையும் பேரினவாதத்தின் வாயில் கொண்டு போய் தள்ளி விட்டுள்ளது. இவ்விரு சமூகங்களும் சிறிது சிறிதாக கிழக்கில் தங்கள் அடையாளம், இருப்பு, உரிமை என்பவற்றை இழக்க தொடங்கியுள்ளன.

வட - கிழக்குப் பிரிப்பு தமிழ்மக்களின் கூட்டுப்பலத்தைச் சிதறடித்த தினால் வடக்கு மாகாணமும், இன்று ஆக்கிரமிப்பு அபாயத்திற்குள்ளாகி யிருக்கின்றது. நாள்தோறும் தமிழ்மக்களின் நிலங்கள் பறிபோய் கொண்டிருக்கின்றன. போரில் வெற்றியடைந்த மன்னர்கள் எதிரியின் இடத்தை சூறையாடுவதுபோல பச்சைச்சூறையாடல் வடக்கில் முடுக்கி விடப்பட்டுள்ளது.

II. அதிகாரப் பங்கீடு

ஒரு நாட்டிற்குள் இனப்பிரச்சினைக்கான தீர்வு என்பது இனங்களுக்கு இடையே நியாயமான அதிகாரப் பங்கீடே ஆகும். இவ் அதிகாரப் பங்கீடு ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்கள் தமது தனியான நலன்களை உச்ச வகையில் பேணுவதற்குரிய வாய்ப்புக்களை கொடுப்பதாக இருத்தல் வேண்டும். அதாவது கூட்டும், பகிர்வும் என்ற தத்துவம் நடைமுறையில் இருத்தல் வேண்டும்.

ஒரு நாட்டில் வாழும் பல்வேறு தேசிய இனங்களும் தமது கூட்டான நலன்களை கூட்டாகவும் தனியான நலன்களை தனியாகவும் பேணுவதற்குரிய வாய்ப்புகள் இருப்பதே கூட்டும் பகிர்வு என்ற தத்துவத்தின் அடிப்படையாகும்.

பல்வேறு தேசிய இனங்களுக்கு மத்தியில் நிலவும் பொதுவான நலன்களை கூட்டு அதிகாரமாக மத்திய அரசிடம் விட்டு விட்டு ஏனைய வற்றினை தேசிய இனங்களின் பகிர்வு அதிகாரங்களாக விட்டு விடும் போதே அவை தனியான நலன்களை உச்சவகையில் பேணக்கூடியதாக இருக்கும். 13வது திருத்தத்தில் இதற்கான வாய்ப்பு அறவே இருக்கவில்லை.

13வது திருத்தத்தின் படி மூன்று வகையான அதிகாரப் பட்டியல்கள் உருவாக்கப்பட்டிருந்தன. மத்தியப் பட்டியல், மாகாணப் பட்டியல், ஒத்தியங்கும் பட்டியல் என்பனவே அவ் மூன்றுமாகும். மத்தியப் பட்டியலில் மத்திய அரசும், மாகாணப் பட்டியலில் மாகாண சபைகளும்,

முன்னர் கூறியது போல ஒத்தியங்கு பட்டியலில் மத்திய பாராளுமன்றம், மாகாண சபைகள் ஆகிய இரண்டும் சட்டங்களை இயற்றலாம் எனக் கூறப்பட்டிருந்தது.

இவ்வாறு மூன்று பட்டியல்கள் இருக்கும் போது அதிகாரப் பகிர்வில் தெளிவின்மை ஏற்படுவது சகஜமாகும். பட்டியல்கள் பல இருந்தால் அதிகாரங்கள் எவற்றிற்குரியது என அடையாளம் காண்பது கடினம். எஞ்சிய அதிகாரங்கள் பற்றிய தெளிவின்மையும் ஏற்படும். ஏதாவது ஒரு தரப்பினர் அதிகாரத்தினை வரையறுத்து விட்டு எஞ்சியவற்றினை மறுத்தரப்பினர் அதிகாரமாக விட்டு விட்டால் தெளிவின்மை வருவதற்கான சந்தர்ப்பங்கள் குறைவாக இருக்கும். பெரும்பாலான நாடுகள் அவ் நடைமுறையினையே பின்பற்றுகின்றன.

அமெரிக்கா, சுவீஸ்லாந்து போன்ற நாடுகள் மத்திய அரசின் அதிகாரங்களை வரையறுத்து விட்டு ஏனையவற்றினை மாநிலங்களின் அதிகாரங்களாக விட்டுள்ளன. கனடா மாநில அரசுகளின் அதிகாரங்களை வரையறுத்து விட்டு ஏனையவற்றினை மத்திய அரசின் அதிகாரங்களாக விட்டுள்ளது. இதனால் அந் நாடுகளில் அதிகாரப் பங்கீட்டில் தெளிவின்மை பெரியளவில் ஏற்படவில்லை. தெளிவின்மை அதிகளவில் இருந்தால் மத்தியரசின் அதிகாரங்கள் அதிகரிக்க வாய்ப்புகள் உண்டு.

13வது திருத்தத்தில் இக்குறைபாடு அதிகமாக இருந்து. மத்திய அரசின் அதிகாரங்களில் தெளிவு இருந்தது; மாகாண சபை அதிகாரங்களில் தெளிவு இருக்கவில்லை. இத்தெளிவின்மை மாகாண சபைகளின் தனித்துவமான அடையாளங்களை இல்லாமல் செய்தது.

இரண்டாவது விடயம், மாகாண சபைகளுக்கு போதியளவிலான அதிகாரங்கள் வழங்கப்படாமையாகும். தேசிய இனங்கள் தனியான நலன்களை பேணுவதற்கு அவசியமான கல்வி, சுகாதாரம், விவசாயம், வரிவிதிப்பு, காணி, சட்ட ஒழுங்கு என்கின்ற அடிப்படை விடயங்களில் கூட போதியளவு அதிகாரங்கள் வழங்கப்படவில்லை.

சட்டமியற்றுதல் இதில் முக்கியமானதாக இருந்தது. மாகாணசபைகளுக்கு சுயாதீனமாக சட்டங்களை இயற்றும் அதிகாரம் இருக்கவில்லை. மசோதாக்களை அறிமுகப்படுத்துவதற்கு முன்னர் ஆளுநர் ஊடாக சட்டமா அதிபரின் அனுமதியைப் பெறவேண்டியிருந்தது. ஆனால் அந்த அனுமதி பெரியளவிற்கு நடைமுறையில் கிடைக்கவில்லை. அமைச்சரவை அனுமதி வழங்கினால் மட்டுமே சட்டமா அதிபர் அனுமதியை வழங்கக்கூடிய நிலையில் இருந்தார். கிழக்கு மாகாணசபை 19க்கு

மேற்பட்ட மசோதாக்களை ஆளுநரிடம் கையளித்தபோதும், ஆளுநர் அதற்கு சம்மதத்தினைப் பெற்றுக்கொடுக்கவில்லை.

மாகாணசபை சட்டங்களை நிறைவேற்றினாலும் ஆளுநரின் சம்மதத்தின் பின்னரே அது நடைமுறைக்குவரும். இதுவும் மிகப்பெரும் தடையாக இருந்தது. சட்டங்களை அறிமுகப்படுத்துவதற்கே அனுமதியைப் பெற்றுத்தராத ஆளுநர், சட்டங்களுக்குச் சம்மதம் அளிப்பார் என எதிர்பார்ப்பது கற்பனையானதே!

இதைவிட ஆளுநர் மாகாணசபையில் அறிமுகப்படுத்துகின்ற சட்டங்கள் தொடர்பாக பரிசீலனை செய்யுமாறு உயர்நீதிமன்றத்திற்கு ஜனாதிபதியூடாகப் பார்ப்படுத்தலாம். இந்த நீதிப்புளராய்வு அதிகாரம் பாராளுமன்றச் சட்டங்களுக்கு இருக்கவில்லை. அரசு யந்திரம் முழுவதும் பேரினவாத மயமாகியுள்ள நிலையில் தமிழ்மக்களுக்குச் சார்பாக நீதிமன்றங்கள் தீர்ப்பினை வழங்கிவிடும் எனக்கூறமுடியாது. மேலும் மாகாணசபை தீர்மானங்களை எடுப்பதற்கு முன்னர் அமைச்சரவையின் அனுமதியைப் பெறுதல் வேண்டும் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது.

மாகாணசபைகளின் நியதிச்சட்டங்களை பாராளுமன்றம் 2/3 பெரும்பான்மையுடன் மாகாணசபையின் அனுமதி இல்லாமலேயே மாற்றியமைக்கலாம் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. இது தமிழ்மக்களுக்குரிய மாகாணசபையின் சட்டங்களை இல்லாமற் செய்வதற்கும் வழிவகைகளை உருவாக்கும். இதனையும் கூட சாதாரண பெரும்பான்மையுடன் நிறைவேற்றுவதற்கு திருத்தத்தைக் கொண்டுவர அரசு முயற்சிக்கிறது. சர்வதேச ஒப்பந்தம் ஒன்றினை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு மாகாணசபை நிரலிலுள்ள விடயம் தொடர்பாக சட்டம் இயற்றவேண்டி ஏற்படின் பாராளுமன்றம் சாதாரணபெரும்பான்மையுடனேயே அதனை இயற்றிவிடமுடியும்.

அவசாரகால நிலையின் போது மாகாணநிர்வாகம் தொடர்பாக ஜனாதிபதி கட்டளைகளைப் பிறப்பிக்கலாம். இதையிட்டு எந்த நீதிமன்றத்திலும் கேள்வியெழுப்பமுடியாது.

மாகாண நிறைவேற்றுத்திறையைப் பொறுத்தவரை அதன் தலைவர் ஆளுநரேயாவார். அவருக்கு உதவுவதற்கும், ஆலோசனை கூறுவதற்கும், முதலமைச்சரைச் தலைவராகக் கொண்ட அமைச்சரவை இருக்கும். ஆளுநர் நேரடியாகவோ, மாகாண அமைச்சர்கள் மூலமாகவோ அல்லது ஆளுநருக்குக் கீழ்ச்செயற்படும் அலுவலர்கள் மூலமாகவோ நிறைவேற்றுத் தத்துவத்தைப் பிரயோகிப்பார் என்றும் யாப்பில் கூறப்பட்டுள்ளது.

ஆளுநர் அரசியல் அமைப்பினால் அவருக்குத் தற்றுணிவின் படி வழங்கப்பட்டவற்றைத் தவிர ஏனைய விடயங்களில் முதலமைச்சரதும், மாகாண அமைச்சரவையினதும் ஆலோசனையின் படியே செயற்படுதல் வேண்டும் எனக்கூறப்பட்ட அதேவேளை அமைச்சரவையின் ஆலோசனையுடன் உடன்படாதவிடத்து பொதுநலன் கருதி அவ்விடயத்தை கட்டளைகளுக்காக ஆற்றுப்படுத்தலாம் என்றும், அரசியலமைப்பின் கீழ் ஏதேனும் கருமம் ஆளுநரின் தற்றுணிவின் படி நடைபெறவேண்டுமா? இல்லையா? என்ற கேள்வி எழும்போது ஆளுநரின் முடிவே இறுதியானதாகும் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. இது தொடர்பாக எந்த நீதிமன்றத்திலும் கேள்வியெழுப்பமுடியாது; இங்கு ஆளுநரின் தற்றுணிவு என்பது ஜனாதிபதியின் பணிப்பாகவே கொள்ளுதல் வேண்டும் எனவும் கூறப்பட்டுள்ளது.

நிறைவேற்றுத்துறையின் அதிகாரம் முழுமையாக ஆளுநரிடம் இருப்பதையே இங்கு காணலாம். முதலமைச்சரைத் தலைவராகக் கொண்ட அரசியல் நிர்வாகத்திடம் ஆளுநர் தயவுபண்ணி அதிகாரத்தை வழங்கினால் மட்டுமே அமைச்சரவையினால் அவற்றைச் செயற்படுத்தமுடியும்.

கிழக்கு மாகாணசபையில் இந்த நிலமை தெளிவாகவே தெரிந்தது. அங்கு ஆளுநர் அமைச்சரவையைக் கணக்கே எடுப்பதில்லை. அதிகாரிகளுக்கு அவர் நேரடியாகவே கட்டளைபுகிறார். அதிகாரிகளும் அமைச்சர்களின் கருத்துகளுக்கு செவிசாய்க்காது ஆளுநரின் கட்டளைப்படியே செயற்படுகின்றனர்.

சட்டமும் ஒழுங்கும் பற்றிய அதிகாரம், அதிகாரப் பகிர்வினை பொறுத்தவரை முக்கியமான ஒன்றாகும். இவ் அதிகாரம் மாகாண அரசியல் நிர்வாகத்திற்குரியதாகவே இருந்திருக்க வேண்டும். 13வது திருத்தத்தில் மாகாண சபைகளின் அதிகாரம் என இது கூறப்பட்ட போதும், அது ஒரு தோற்றமாகத் தெரிந்ததே தவிர உண்மையானதாக இருக்கவில்லை.

மாகாண சட்டம், ஒழுங்கிற்குப் பொறுப்பாக மாகாண பிரதி பொலிஸ் மா அதிபர் இருப்பார் எனக் கூறப்பட்டது. இவரை மாகாண முதலமைச்சரின் ஆலோசனையின் படி நியமித்தல் வேண்டும் எனக் கூறப்பட்ட போதும் முதலமைச்சர் முரண்படுபவரானால் ஜனாதிபதி அந்த நியமனத்தினை மேற்கொள்வார் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

எனவே இங்கு மாகாண அரசியல் நிர்வாகத் தலைவரான முதலமைச்சரை விட மத்திய அரசின் அரசியல் நிர்வாகத் தலைவரான ஜனாதிபதியே முக்கியத்துவப்படுத்தப்படுகின்றார். இது ஒரு வகையில் இதனை ஜனாதிபதியின் அதிகாரமாக்கி விடுகின்றது.

மாகாணத்திற்கான பொலிஸ் ஆட்சேர்ப்பில் கூட மத்தியரசின் அதிகாரமே மேலோங்கியுள்ளது. தேசிய பொலிஸ் பிரிவிலிருந்து கடமை வழி அனுப்பப்பட்டவர்களைத் தவிர ஏனையவர்கள் மாகாண மட்டத்தில் ஆட்சேர்ப்பு மூலம் சேர்க்கப்படுவர் எனவும் இதற்காக மாகாண பொலிஸ் ஆணைக்குழு உருவாக்கப்படும் எனவும் கூறப்பட்டுள்ளது. மாகாண பொலிஸ் ஆணைக்குழுவில் மாகாணத்தின் பிரதி பொலிஸ் மா அதிபர், ஜனாதிபதியின் கலந்தாலோசனையுடன் பகிரங்க சேவை ஆணைக்குழுவினால் நியமிக்கப்படும் ஒருவர், மாகாண முதலமைச்சரினால் நியமிக்கப்படும் ஒருவர் என மூவர் அங்கம் வகிப்பர் எனவும் கூறப்பட்டுள்ளது. இம்மூவரில் முதல் இருவரும் ஜனாதிபதியின் செல்வாக்கிற்குட்பட்டவர்களாக இருப்பதினால் இங்கும் ஜனாதிபதியின் அதிகாரமே மேலோங்குவதற்கான வாய்ப்புகள் அதிகம் இருக்கின்றது.

இவ்விடயத்தில் மேற்கூறியவாறு ஜனாதிபதியின் கை மேலோங்கிய நிலையில் இருந்த போதும் கூட இதுவரை சட்டமும் ஒழுங்கும் அதிகார நடைமுறையில் உருவாக்கப்படவில்லை. அதாவது மாகாணப் பொலிஸ் பிரிவு உருவாக்கப்படவில்லை. மாகாணப் பொலிஸ் ஆணைக்குழுவும் உருவாக்கப்படவில்லை. எதிர்காலத்தில் உருவாக்கும் நோக்கும் அரசிற்கு இருப்பதாகவும் தெரியவில்லை. ஜனாதிபதி பொலிஸ் அதிகாரங்கள் மாகாணசபைகளுக்கு வழங்கப்படமாட்டதென திட்ட வட்டமாகவே தெரிவித்துள்ளார். சுவிஸ்லாந்தில் உள்ளூராட்சி அமைப்புகளுக்கு கூட பொலிஸ் அதிகாரம் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

கல்வியும், கல்விச்சேவைகளையும் பொறுத்தவரை குறித்துரைக் கப்பட்ட பாடசாலைகளைத் தவிர ஏனைய பாடசாலைகள் மாகாண சபைகளின் அதிகாரங்களாக இருக்கும் எனக் கூறப்பட்டது. ஆனால் குறித்துரைக்கப்பட்ட பாடசாலைகளுக்குள் தேசிய பாடசாலைகள் கொண்டுவரப்பட்டன. ஒரு பாடசாலையை தேசிய பாடசாலையாக மாற்றும் அதிகாரமும் மத்தியரசிற்கு இருந்தது. அங்கவீன மாணவர்களுக்கான விசேட பாடசாலைகளும் மாகாண சபைகளின் அதிகாரத்தின் கீழ் கொண்டுவரப்படவில்லை.

இதை விட ஆசிரிய கலாசாலைகள், தொழில்நுட்ப கல்லூரிகள், பல்கலைக்கழகங்கள் என்பன மத்தியரசிடமே இருக்கும் எனக் கூறப்பட்டது. இவை தொடர்பில் மாகாண சபைகளுக்கு எந்த அதிகாரங்களும் கிடையாது.

பொதுவாகப் பகிர்வு அதிகாரங்களுக்குள் கல்வி அதிகாரங்கள் முழுமையாக வழங்கப்படுவதே வழக்கமானதாகும். கொள்கை நிலைப் பட்ட முடிவுகளை மட்டுமே சில நாடுகளில் மத்தியரசு தன் கையில் வைத்திருக்கின்றது. அதிலும் கூட நெகிழ்ச்சிப் போக்கே காணப்படுகின்றது. மாநிலங்களின் அடையாளம் சம்பந்தமான விடயங்களும், கல்வியதிக்காரத்தில் உள்ளதினால், அது தொடர்பான கொள்கை வகுப்பில் மத்தியரசு பெரியளவிற்கு தலையிடுவதில்லை. ஆனால் 13வது திருத்தத்தில் இவை காணப்படவில்லை. வழங்கப்பட்ட சிறியளவிலான கல்வி அதிகாரங்களையும் ஆளுநர் தன்வசமே வைத்திருக்கின்றார். கிழக்கு மாகாண கல்வியமைச்சர் ஒரு சிங்களவராக இருந்தபோதும் இக் கல்வியமைச்சர் பதவியை வகிப்பதை விட வயலில் வெள்ளாமை வெட்டப்போகலாம் எனக்கூறியிருக்கின்றார்.

காணி தொடர்பான அதிகாரங்களை பொறுத்தவரையில் அரசு காணிகள் மத்தியரசிற்கு உரித்தாதல் வேண்டும் என்றே யாப்பில் கூறப்பட்டது. எனினும், காணிகளைப் பயன்படுத்தும் உரிமை மாகாண சபைகளுக்குரியது என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆனாலும் மத்தியரசின் கொள்கைக்கேற்பவே மாகாண சபைகள் காணிகளைப் பயன்படுத்த வேண்டும் எனக் கூறப்பட்டுள்ளதுடன், மத்தியரசின் தேவைக்கேற்ற காணிகளை அது சுவீகரித்துக் கொள்ளலாம் எனவும் கூறப்பட்டது.

விவசாயக் குடியேற்றங்கள் மத்தியரசின் கொள்கைக்கு ஏற்பவே உருவாக்கப்படும். ஆட்சேர்ப்பு நடவடிக்கைகளுக்கான கொள்கைகளையும் மத்தியரசே தீர்மானிக்கும். மாகாண சபைகள் நடைமுறைப் பணிகளையே மேற்கொள்ளும் எனக் கூறப்பட்டது. இது கொள்கை உருவாக்கம் என்ற பெயரில் மத்தியரசு காணி தொடர்பான அனைத்து அதிகாரங்களையும் பறித்துக் கொள்வதற்கான வாய்ப்பை உருவாக்கியுள்ளது. அரசு காணிகளின் பயன்பாடு தொடர்பாக தேசிய ஆணைக்குழு முடிவெடுக்கும் எனக் கூறப்பட்டாலும் அவ் ஆணைக்குழுவிலும் மத்தியரசின் ஆதிக்கமே மேலோங்கியிருப்பதற்கான வாய்ப்பு உண்டு.

இவ்வாறு அரசு காணிகள் தொடர்பாக மத்தியரசின் ஆதிக்கம் மேலோங்கிய படி இருந்த போதும், இதுவரை இவ் அதிகாரமும் நடைமுறைக்கு வரவில்லை. எதிர்காலத்தில் வரக் கூடிய அறிஞரிகளும் இல்லை. பேரினவாத சக்திகள் எதிர்க்கும் என்ற காரணத்தினால் அரசு இதனை உருவாக்க விரும்பவில்லை. திருக்கோணமலையில் காணிகளை

வெளிநாட்டுக்கம்பனிகளுக்கு வழங்கிய போது கிழக்கு மாகாண சபையுடன் கலந்தாலோசிக்கவில்லை. கிழக்கு மாகாண காணியமைச்சர் தனக்குத் தெரியாமல் 25,000 ஏக்கர் காணிகள் வெளியாருக்கு வழங்கப் பட்டதாக தெரிவித்துள்ளார்.

காணி அதிகாரம் இல்லாமல் ஒரு தேசிய இனத்தினால் தனது பொருளாதார நடவடிக்கைகளை சீராக முன்னெடுக்க முடியாது. குடியேற்ற அபாயங்களிலிருந்து தப்பித்துக்கொள்ளவும் முடியாது.

பண்டா - செல்வா ஒப்பந்தத்தில் (1957) காணி அதிகாரம் 13வது திருத்தத்தை விட தெளிவாக இருந்தது எனக்கூறலாம். பண்டா - செல்வா ஒப்பந்தத்தில் பிரிவு 5 பின்வருமாறு கூறுகின்றது:

விவசாயம், கூட்டுறவு, காணியும் காணி அபிவிருத்தியும், குடியேற்றம், கல்வி, சுகாதாரம், கைத்தொழில், மீன்பிடித்துறை, வீடமைப்பு, சமூகசேவை, மின்சாரம், தண்ணீர்த்திட்டங்கள், நெடுஞ்சாலைகள் ஆகியவை உள்ளடக்கிய குறிப்பிட்ட விடயங்கள் பிரதேசசபைகளின் அதிகாரத்திற்குட்பட்டிருந்தல் வேண்டும் என்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. வேண்டிய அதிகார எல்லைகள் சட்டத்தினாலேயே வரையறுக்கப்படும்.

அதேவேளை பிரிவு 6 பின்வருமாறு கூறியது:

குடியேற்றத்திட்டங்களைப் பொறுத்தவரை தமது அதிகார எல்லைக்குட்பட்ட காணிகள் வழங்கப்படவேண்டிய குடியேற்ற வாசிகளைத் தெரிவுசெய்வதும், அத்திட்டங்களில் வேலைக் கமர்த்தப்படும் ஆட்களைத் தெரிவுசெய்வதும் பிரதேச சபைகளின் அதிகாரத்திற்குட்பட்டதாக இருக்கும் என்று ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டது.

டட்லி - செல்வா ஒப்பந்தத்திலும் (1965) குடியேற்றம் சம்பந்தமான ஏற்பாடுகள் தெளிவாக இருந்தது எனக்கூறலாம். வட - கிழக்கு மாகாணங்களில் குடியேற்றங்களை மேற்கொள்ளும் போது அம்மாகாண மக்களுக்கு முன்னுரிமை வழங்கப்படும் என்று கூறப்பட்டது. ஒப்பந்தத்தின் பிரிவு 4 பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றது:

- அ. வட - கிழக்கு மாகாணங்களிலுள்ள காணிகள் அம்மாகாணங்களிலுள்ள காணியற்றவர்களுக்கே முதலில் வழங்கப்படுதல் வேண்டும்.
- ஆ. இரண்டாவதாக வட - கிழக்கு மாகாணங்களில் வசிக்கும் தமிழ் பேசும் மக்களுக்கே வழங்கப்படல் வேண்டும்.

இ. மூன்றாவதாக இலங்கையின் ஏனைய பகுதியிலுள்ள தமிழ் பேசும் மக்களுக்கு இனங்களுக்கு முதலிடம் கொடுத்து ஏனையவர்களுக்கு வழங்கலாம்.

சுகாதாரத்தினைப் பொறுத்தவரை போதனா வைத்தியசாலைகளையும், விசேட நோக்கங்களுக்காக உருவாக்கப்பட்ட மருத்துவமனைகளையும் தவிர ஏனையவை மாகாண சபைகளின் அதிகாரங்களாக இருக்கும் என அரசியல் யாப்பில் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆனால் பின்னர், இவற்றில் பலவற்றினை மத்தியரசாங்கம் சுற்று நிரூபங்கள் மூலம் பறித்துள்ளது. இது தொடர்பாக நியதிச்சட்டம் ஒன்றில்லாதபடியினால் மாகாணசபையின் அதிகாரத்தில் இருந்த இரத்தினபுரி, கேகாலை வைத்தியசாலைகளை மத்தியரசு மீளப்பெற்றுள்ளது.

பெருவீதிகளைப்பொறுத்தவரை தேசியப் பெருவழிகள், அதன் மீதான பாலங்கள் தவிர்ந்த ஏனையவை மாகாணசபைகளின் அதிகாரங்களாக இருக்கும் எனக்கூறப்பட்டது. இதனடைப்படையில் வட - கிழக்கு மாகாணசபை நியதிச்சட்டத்தை இயற்ற முயன்றபோது அது தடுக்கப்பட்டது. பஸ் சேவைகளை நடத்துவது தொடர்பாகவும் கூட முயற்சிசெய்தபோது 1991இல் 37ம் இலக்கச் சட்டத்தின் படி மாகாணசபைகள், உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் பஸ் சேவைகளை நடாத்துவது தடைசெய்யப்பட்டது.

வரிவிதிப்புத் தொடர்பாக மாகாணசபை நிரலில் 36(1) தொடக்கம் 36(20) வரை மாகாணசபைகளின் வரிவிதிப்புப் பற்றிக்கூறுகின்றது. ஆனால் பாராளுமன்றம் எவ்வளவிற்கு மாகாணசபைகள் வரிவிதிக்கலாம் எனச்சட்டமியற்றிக் கொடுத்தல் எனவும் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆனால் நடைமுறையில் இதுவரை பாராளுமன்றம் அவ்வாறான எந்தச் சட்டத் தையும் இயற்றிக் கொடுக்கவில்லை.

நீதித்துறை அதிகாரப்பகிர்வுக்கு உட்படுத்தப்படவில்லை. மத்திய நீதித்துறையின் நீட்சியாகவே மாகாண நீதித்துறை காணப்பட்டது. மாகாண நீதித்துறைக்குப் பொறுப்பான மாகாண மேல் நீதிமன்றம் பிரதம நீதியரசரின் பொறுப்பின் கீழேயே செயற்பட்டது. அதன் நீதிபதிகளும் மத்திய நீதித்துறையிலிருந்தே அனுப்பப்பட்டனர். மாகாண அரசியல் நிர்வாகத்திற்கும், மாகாண மேல் நீதிமன்றத்திற்கும் எந்தவித தொடர்பும் கிடையாது.

மொத்தத்தில் தமிழ் மக்கள் தமது சுயநிர்ணய உரிமையை குறைந்த மட்டத்திலாவது பேணக்கூடிய பகிர்வு அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட்டிருக்கவில்லை. 13வது திருத்தம் தொடர்பாக கருத்துத் தெரிவித்த சிங்கள

ஆய்வாளரான கலாநிதி ரொஹான் எதிரிசிங்க, “13வது திருத்தம் பல அடிப்படைகள் குறைபாடுகளைக் கொண்டது. ஒரு பாதுகாப்பான திறமை மிக்க அதிகாரப் பகிர்வினை அது வழங்கவில்லை” எனக் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

அடுத்த விடயம் மாகாண சபைகளுக்கு பகிர்ந்தளிக்கப்படுகின்ற விடயங்களில் கூட செயற்படுவதற்கு மத்திய அரசின் தயவு வேண்டி இருந்தமை ஆகும். பாராளுமன்றம், சட்டமா அதிபர், ஆளுநர், உயர் நீதிமன்றம் என மத்திய அரசின் முக்கியத் தரப்புகள் தயவு பண்ணினால் மட்டுமே மாகாண சபை தனது பட்டியலில் உள்ள விடயங்களில் அதிகாரத்தினை செலுத்தக் கூடியதாக இருந்தது.

மாகாண சபை சட்டம் இயற்றுவதற்கு பாராளுமன்றம் தேவையான சட்டங்களை இயற்றிக் கொடுக்க வேண்டும். சட்ட மா அதிபர் மாகாண சபை அறிமுகப்படுத்தும் மசோதாக்களுக்கு சம்மதம் அளிக்க வேண்டும். ஆளுநர் மாகாண சபை நிறைவேற்றும் அதிகாரங்களுக்கு கையொப்பம் இட வேண்டும். உயர் நீதிமன்றம் ஆளுநரால் தடுத்து வைக்கப்பட்ட மசோதாக்கள் அரசியல் யாப்புடன் ஒத்துப்போகின்றது என்று கூற வேண்டும். இவ்வாறான தடைகள் எல்லாவற்றையும் தாண்டினால் தான் மாகாண சபையினால் இயற்றப்படும் நியதிச் சட்டங்கள் சட்டமாக அமுலுக்கு வரும்.

மாகாண நிர்வாகத்துறையைப் பொறுத்தவரை யாப்பின் படி மக்களால் தெரிவு செய்யப்பட்ட முதலமைச்சரும் அவரால் தலைமை தாங்கப்படும் அமைச்சரவையும் நிர்வாகத் துறையாக இருக்கவில்லை. மாறாக மக்களினால் தெரிவு செய்யப்படாத ஜனாதிபதியின் பிரதிநிதியான ஆளுநரே நிர்வாக துறையாக விளங்கினார். முதலமைச்சரும் அமைச்சர்களும் அவருக்கு உதவியாகவே இருந்தனர்.

முதலமைச்சரையும், அமைச்சர்களையும் தெரிவு செய்தல், மாகாண சபையை கூட்டுதல், கலைத்தல், ஒத்திவைத்தல் போன்ற விடயங்களை தவிர ஏனைய விடயங்களில் மாகாண ஆளுநர் தன்னிச்சையாக செயற்படக் கூடியவராக விளங்கினார். ஆளுநரின் அதிகாரம் என்பது மத்திய அரசின் அதிகாரமாக இருந்தமையினால் மாகாண நிர்வாகத்தினை பொருத்தவரை மத்திய அரசு தன்னிச்சையாக செயற்படக் கூடிய நிலை இருந்தது.

ஆளுநரின் தன்னிச்சையான போக்கினை அண்ணாமலை வரதராஜப் பெருமாள் அவர்கள் வடகிழக்கு முதலமைச்சராக இருந்த போது அவதானிக்கமுடிந்தது. பின்னர் சிவநேசதுரை சந்திரகாந்தன் அவர்கள்

கிழக்கு மாகாண சபை முதலமைச்சராக இருக்கும் போதும் அவதானிக்க முடிந்தது. இரண்டு சந்தர்ப்பங்களிலும் ஆளுநர் முதலமைச்சர்களை சாதாரண சிறிய அதிகாரங்களை பிரயோகிக்கக் கூட விடவில்லை. சாதாரண நியமன அதிகாரங்கள் உட்பட மாகாண நிர்வாகத்தின் எல்லா அதிகாரங்களையும் ஆளுநர் தானே நேரடியாகப் பிரயோகித்தார். இரண்டு முதலமைச்சர்களின் காலங்களிலும் முன்னாள் இராணுவ தலைவர்களே ஆளுநர்களாக இருந்தபடியால் அரசியல் நிர்வாகம் மாகாணத்தில் செயற்படுவதற்கு பதிலாக இராணுவ நிர்வாகமே செயற்பட்டது என்று கூறலாம். தற்போதும் இந்நிலையே தொடர்கின்றது.

இறுதியில் முன்னாள் முதலமைச்சர் அண்ணாமலை வரதராஜப் பெருமாள் அவர்கள் மிகவும் வெறுப்புற்ற நிலையில் ஈழப் பிரகடனத்தினை விடுத்து விட்டு இந்தியாவில் தஞ்சம் அடைந்தார். முன்னாள் கிழக்கு மாகாண முதலமைச்சர் சிவநேசதுரை சந்திரகாந்தன் ஒரு அலுவலக உதவியாளரை நியமிக்கும் அதிகாரம் கூட தனக்கில்லை என்று புலம்பினார். தற்போதுள்ள கிழக்குமாகாணசபையில் அமைச்சர்கள் அனைவரும் ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களாக உள்ளபோதும் ஆளுநருக்கெதிராக பகிஷ்கரிப்புப் போராட்டத்தினை நடாத்தியிருந்தனர்.

ஆளுநருக்கு அப்பால் மத்திய அமைச்சுகளின் கெடுபிடிகளும் அதிகமாக இருந்தன. மாகாண அமைச்சுகளின் பொறுப்பில் வரும் திணைக்கள அலுவல்களை மத்தியரசு விட்டுக்கொடுக்க வேண்டும். ஆனால் மத்திய அமைச்சுகள் இது விடயத்தில் விட்டு கொடுப்பதில்லை. குறிப்பாக அதிகாரிகள் மட்டத்தில் இக்கெடுபிடிகள் அதிகமாக இருந்தன.

அரசியற் யாப்பு ஏற்பாடுகளில் என்னதான் இருந்தாலும் அதனை நடைமுறைப்படுத்துவது அதிகாரிகளே. மாகாண சபை விடயத்தில் மத்திய அரசின் அதிகாரிகளே அதிகளவு செயற்பட வேண்டியிருந்தது. அவர்கள் செயற்படாததினால் யாப்பின் நடைமுறை பிரயோகம் என்பது பயனற்றதாகவிருந்தது. இப்பிரச்சினை 13வது திருத்தத்திற்கு மட்டும் இருக்கவில்லை. தமிழ் மக்கள் தொடர்பான சட்ட ஏற்பாடுகள் அனைத்திற்கும் பொதுவாக இருந்தது. அரசு கரும மொழியான தமிழ் மொழிக்கு ஏற்பட்ட நிலை இதற்கு சிறந்த உதாரணமாகும். தமிழ்மொழி அரசு கரும மொழியாக்கப்பட்டு 22 வருடங்கள் கடந்த பின்னரும் கூட அது இன்னமும் சிறிய அளவிலும் கூட நடைமுறைக்கு வரவில்லை. 13வது திருத்தத்திலும் உள்ள ஏற்பாட்டிற்கும் இதுவே நடந்தது. மத்திய அரசியல் நிர்வாகத்திற்கும்

அதிகாரப் பகிர்வில் விருப்பமின்மை இருந்ததால் அவர்களும் இது விடயத்தில் அழுத்தம் கொடுக்க முன்வரவில்லை.

III. கூட்டு அதிகாரம்

இனப்பிரச்சினைக்கு இலங்கை என்ற அதிகாரக் கட்டமைப்பிற்குள் தீர்வு ஒன்றினை உருவாக்க வேண்டுமானால் பகிர்வு அதிகாரங்களுக்கான தளங்கள் இருப்பதோடு, கூட்டு அதிகாரத்திற்கான வலிமையான தளம் ஒன்றும் இருப்பதும் அவசியமாகும். ஆனால், 13வது திருத்தத்தில் அத்தளம் உருவாக்கப்படவில்லை. இதனால் மத்தியரசின் ஆட்சி செயற்பாட்டில் ஒரு சமூகமாக பங்குபற்றுவதற்கான வாய்ப்பு தமிழ் மக்களுக்கு வழங்கப்பட்டிருக்கவில்லை.

பொதுவாக இரண்டாவது சபையொன்றினை உருவாக்கி தேசிய இனங்களுக்கு அதில் சமத்துவமான பங்கினை வழங்கி செயற்படுவதே நடைமுறையில் உள்ளது. ஆனால் இத்தளம் உருவாக்கப்படாமல் மாகாண சபைகள் உருவாக்கப்பட்டமையினால் சிங்களப் பெரும்பான்மை ஆதிக்கம் கொண்ட பாராளுமன்றத்தின் கீழேயே மாகாண சபைகள் செயற்பட வேண்டிய நிலையேற்பட்டது. மாகாண சபைகள் தொடர்பான பல அதிகாரங்கள் பாராளுமன்றத்திடமே வழங்கப்பட்டிருந்தது. பாராளுமன்றத்தில் மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மையுடன் ஒரு தீர்மானத்தினை நிறைவேற்றி மாகாண சபைகளின் அதிகாரங்களை மத்தியரசின் அதிகாரங்களாக மாற்றிவிடக் கூடிய நிலையிருந்தது அல்லது அனைத்து மாகாண சபைகளினதும் சம்மதத்துடன் பாராளுமன்றத்தின் சாதாரண பெரும்பான்மையுடன் மாற்றக் கூடிய நிலையிருந்தது.

சிங்கள மக்கள் 75 சதவீதம் ஆளுகின்ற ஒரு நாட்டில் மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மையைப் பெறுவது கடினமானதல்ல. உண்மையில் இது விடயத்தில் தேசிய இனங்கள் தீர்மானிக்கக் கூடிய வகையில் ஒரு கட்டமைப்பு பொறிமுறை இருந்திருக்க வேண்டும். குறைந்த பட்சம் பாராளுமன்றத்திலுள்ள குறித்த தேசிய இனத்தின் பிரதிநிதிகளது சம்மதத்துடனாவது மாற்றங்களைச் செய்யலாம் என்ற ஏற்பாடுகளை உருவாக்கியிருக்கலாம்.

மத்திய நிர்வாகத்துறையைப் பொறுத்தவரை தமிழ் மக்களுக்கு எந்தவித பங்கும் இருக்கவில்லை. ஜனாதிபதியே மத்திய நிர்வாகத்துறைக்கும் பொறுப்பாக இருந்தார். அவருக்கு உதவியாக அவரின் தலைமையில் அமைக்கப்பட்ட அமைச்சரவை செயலாற்றியது. ஜனாதி

பதியை தெரிவு செய்வதில் காத்திரமான பாத்திரம் தமிழ் மக்களுக்கு இருந்த போதும் ஜனாதிபதியாக வருபவர்கள் நடைமுறையில் அப் பாத்திரத்தைப் பொருட்படுத்துவதில்லை. தமிழர் ஒருவர் ஜனாதிபதியாக வரக் கூடிய எந்தச் சூழலும் இலங்கையில் இல்லை.

அமைச்சரவை மட்டத்திலாவது, காத்திரமான பங்கினை திட்ட வட்டமான வகையில் தமிழ் மக்களுக்கு வழங்கியிருக்கலாம். ஆனால் அதுவும் நடைபெறவில்லை. ஜனாதிபதி தயவு பண்ணினால் மட்டும் தமிழர்கள் அமைச்சர்களாக நியமிக்கப்படலாம். அவ்வாறு நியமிக்கப் படுபவர்கள் ஜனாதிபதிக்குச் சார்பாக இருப்பாரே தவிர தமிழ் மக்களுக்குச் சார்பாக இருப்பார் எனக் கூறி விட முடியாது. நடைமுறையிலும் அதுவே நடந்தது. அமைச்சுகள் ஒதுக்கீடு செய்யும் போதும் கூட தமிழ் மக்களின் நலன்களைப் பேணக் கூடிய அமைச்சுகள் ஒதுக்கீடு செய்யப் படுவதில்லை.

அதிகாரப் பங்கீட்டுச் செயற்பாடு ஒரு நாட்டில் நடைமுறைப்படுத்தப் பட வேண்டுமானால் கூட்டும் பகிர்வும் என்ற தத்துவம் பின்பற்றப்பட வேண்டியது அவசியமானதாகும். இது பற்றி முன்னரும் கூறப்பட்டுள்ளது. பிராந்தியத்தில் பகிர்வு தத்துவமும், மத்தியில் கூட்டுத் தத்துவமும் பின்பற்றப்பட வேண்டும். இங்கு கூட்டுத் தத்துவம் என்பது விசேடமாக கூட்டு அதிகாரத்தினையே குறித்து நிற்கின்றது.

தேசிய இனங்களைப் பொறுத்தவரை கூட்டு அதிகாரம் பிரதானமாக இரு விடயங்களை நிறைவேற்றுவதற்கு அவசியமானதாகும். அதில் முதலாவது பகிர்வு அதிகாரங்களைப் பாதுகாப்பதாகும். இரண்டாவது கூட்டு அதிகாரத்தில் சமத்துவமான பங்கினை பெற்றுக் கொள்வதாகும்.

பகிர்வு அதிகாரங்களை பாதுகாக்கக் கூடிய தரத்தில் கூட்டு அதிகாரம் இருக்க வேண்டுமானால் குறிப்பாக இரண்டு விடயங்களைக் கவனத்திற் கொள்ள வேண்டும். அதில் முதலாவது கூட்டு அதிகார அமைப்பு பகிர்வு அதிகாரங்களைப் பாதுகாக்கக் கூடிய வலிமை வாய்ந்தவையாக இருத்தல் வேண்டும். இதற்கு இரண்டாவது சபையொன்றும் அதற்கு வலிமையான அதிகாரங்களும் இருப்பது அவசியமானதாகும். பகிர்வு அதிகாரங்களைப் பொறுத்தவரை முக்கியமான பாதுகாப்புப் பிரச்சினையாக மத்திய அரசு அவ் அதிகாரங்களைப் பறிப்பது இருப்பதால் அதனைத் தடுக்கக் கூடிய வலிமையான அதிகாரங்கள் அதற்கு அவசியமாகின்றது. ஒரு அமைப்பு என்ற வகையில் வீட்டோ அதிகாரம் இருக்கும் போதே இது சாத்தியமானதாகும். அமெரிக்க செனற் சபை இதற்கு நல்ல உதாரணமாகும்.

இரண்டாவது விடயம் இரண்டாவது சபையில் தேசிய இனங்கள் சமத்துவமான பங்கினைப் பெற்றுக் கொள்ளக் கூடியவாறு பகிர்வு அதிகார அலகுகளை உருவாக்குவதாகும். (தேசிய இனங்களின் பிரதேசங்களைக் கருத்திற்கொண்டு பகிர்வு அதிகார அலகுகளை உருவாக்கும் போதே இது சாத்தியமானதாகவிருக்கும்.)

ஆனால் மாகாண சபை முறையில் இவ்விரண்டு விடயங்களுமே கவனத்திற் கொள்ளப்படவில்லை. அங்கு தேசிய இனங்கள் சமத்துவமாக மத்திய அதிகாரத்தில் பங்கேற்கும் வகையில் இரண்டாவது சபையொன்று உருவாக்கப்படவில்லை. மாறாக மத்திய சட்டவாக்க அதிகாரப் பீடமாக சிங்கள சமூகத்தினை பெரும்பான்மையாகக் கொண்ட பாராளுமன்றமே திகழ்ந்திருந்தது. இப்பாராளுமன்றத்திற்கான உறுப்பினர்கள் தேர்தல் மாவட்டங்கள் தோறும் நடைபெறுகின்ற விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவ தேர்தல் முறையின் படியே தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். மாகாண அலகுகளின் பிரதிநிதிகளாக அவர்கள் இருக்கவில்லை.

இரண்டாவது பகிர்வு அதிகார அலகுகளை உருவாக்கும் போது அவை தேசிய இனங்களின் அடிப்படையில் பிரிக்கப்படவில்லை. மாறாக ஆங்கிலேய ஆட்சியாளர்களினால் பிரிக்கப்பட்ட மாகாணங்களே பகிர்வு அதிகார அலகுகளாக இருந்தன. வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்கள் தற்காலிகமாக இணைக்கப்பட்ட போதும் பின்னர் அவை பிரிக்கப்பட்டன.

இந்த மாகாணங்களில் வடக்கு மாகாணத்தில் மட்டுமே தமிழ் மக்கள் பெரும்பான்மையாக உள்ளனர். கிழக்கு மாகாணத்தில் தமிழ் பேசும் தமிழ் முஸ்லிம் மக்களே பெரும்பான்மையாக உள்ளனர். ஏனைய ஏழு மாகாணங்களிலும் சிங்கள மக்களே பெரும்பான்மையாக உள்ளனர். இதனால் மாகாண சபை முறையில் சிங்கள மாகாணங்களே அதிகமாக இருக்கின்ற நிலை தோற்றம் பெற்றது. தேசிய இனங்களின் பிரதேசங்களை அதிகார அலகுகளாக கொண்டிருப்பின் சிங்கள மக்கள், தமிழ் மக்கள், மலையக மக்கள் என்கின்ற பிரிவினருக்கும் தனியே அதிகார அலகுகள் உருவாகியிருக்கும். தேசிய இனங்களுக்கிடையே இதன் காரணமாக சமத்துவ நிலையும் உருவாகியிருக்கும்.

இரண்டாவது கூட்டு அதிகாரத்தில் சமத்துவமான பங்கினை தேசிய இனங்களுக்குப் பெற்றுக் கொடுப்பதாகும். குறைந்த பட்சம் தேசிய இனங்களோடு தொடர்புடைய இரு விடயங்களில் காத்திரமான பங்கு அவசியமானதாகும்.

இதில் முதலாவது தேசிய இனங்களுடன் தொடர்புடைய சட்டங்கள், தீர்மானங்கள் என வரும் பொழுது மறுப்பாணை அதிகாரம் தேசிய இனங்களின் பிரதிநிதிகளுக்கு இருக்க வேண்டும். இதனையே இரட்டை வாக்குரிமை என அழைக்கப்படுகின்றது. இது பற்றி முன்னரும் குறிப்பிடப்பட்டது. இதே நிலை அரசியல் யாப்பு திருத்தத்திற்கும் இருப்பது அவசியமானதாகும்.

தற்பொழுது நடைமுறையில் இருக்கும் அரசியல் யாப்பில் இதற்கான ஏற்பாடுகள் ஏதும் இல்லை. சாதாரண கூட்டங்கள், தீர்மானங்களை நிறைவேற்றுவதற்கு சாதாரணமான பெரும்பான்மையே போதுமானதாகவுள்ளது. 75 வீதத்திற்கு மேல் பெரும்பான்மை உறுப்பினர்களைக் கொண்ட பாராளுமன்றத்தில் தமிழ் மக்களுக்கு எதிரான சாதாரண சட்டங்கள், தீர்மானங்களை நிறைவேற்றுவது சிங்கள சமூகத்திற்கு ஒன்றும் கடினமானதல்ல. மாநத்தோறும் நிறைவேற்றப்படுகின்ற தமிழருக்கு எதிரான அவசரகாலச் சட்டம் இதற்கு நல்ல உதாரணமாகும். இச்சட்டம் நிறைவேற்றப்படும் போது தமிழ்ப் பிரதிநிதிகளுக்கு இதனை எதிர்த்து வாக்களிப்பது தவிர வேறு எதுவும் செய்ய முடிவதில்லை. எதிராகக் கிடைக்கின்ற வாக்குகள் மிகச் சிறிய அளவினதாக இருப்பதனால் ஒரு அடையாளத்திற்கு எதிர்ப்பினைக் காட்ட முடிகின்றதே தவிர தீர்மானங்களைத் தடுத்து நிறுத்த முடிவதில்லை. தமிழ்ப் பிரதிநிதிகளுக்கு வீட்டோ அதிகாரம் இருந்திருப்பின் அவற்றைத் தடுத்து நிறுத்த முடிந்திருக்கும்.

அரசியல் யாப்புத் திருத்தங்களைப் பொறுத்தவரை சில திருத்தங்களுக்கு மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மையும், வேறு சில வகையான திருத்தங்களுக்கு மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மையுடன் மக்கள் தீர்ப்பு ஒன்றின் மூலம் மக்களின் சம்மதமும் அவசியமானது எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. இனப்பிரச்சினையுடன் தொடர்புடைய இலங்கை ஓர் ஒற்றையாட்சி நாடு, பௌத்த மதம் முதன்மை மதம், தேசியக் கொடி போன்ற ஏற்பாடுகளில் மாற்றங்களைச் செய்வதாயின் அவற்றிற்கு மக்கள் தீர்ப்பு அவசியமானதாகும். மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மையைப் பெறுவதே கடினமாக இருக்கும் போது மக்கள் தீர்ப்பில் வெற்றிக் கொள்வது என்பது கற்பனையில் கூட நினைத்துப் பார்க்க முடியாத ஒன்றாகும். இவற்றிற்கான அரசியல் கலாசாரம் தென்னிலங்கையில் அறவே கிடையாது.

எனவே அரசியல் யாப்புத் திருத்தச் செயற்பாட்டினை பொறுத்தவரை தமிழ் மக்கள் சமூகமாக பங்குபற்றுவதற்கு எந்த வாய்ப்பும் இங்கு

வழங்கப்படவில்லை. மறுபக்கத்தில் தமிழ் மக்களுக்கு எதிராக திருத்தங்களைக் கொண்டு வருவதற்கு மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மையே போதுமானதாக உள்ளது. ஏற்கெனவே ஜே.ஆர்.ஜெயவர்தனா காலத்தில் மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மையுடன் தமிழ் மக்களுக்கு எதிரான அரசியல் யாப்பிற்கான விவாதத்தினைக் கொண்டு வந்து நிறைவேற்றப்பட்டது. அக்காலத்தில் பாராளுமன்றத்திலிருந்த உறுப்பினர்கள் தேர்தல் தொகுதி மூலம் தெரிவு செய்யப்பட்ட உறுப்பினர்களாக இருந்த படியினால் மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மை கிடைத்திருந்தது என இதற்கு நியாயம் கூறலாம். ஆனால் அன்றைய வாக்களிப்பில் இரு பிரதான கட்சிகளைச் சேர்ந்தவர்களும் ஆதரவாக வாக்களித்திருந்தனர் என்பதனை நாம் அவதானிக்கத் தவறக் கூடாது.

இலங்கையின் அரசு இயந்திரம் என்பது சிங்கள அரசு இயந்திரமாகவேயுள்ளது. நீதித்துறையும் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல. நீதித்துறையின் பல தீர்ப்புக்கள் சிங்கள மேலாதிக்கக் கருத்துக்களை நிரூபிப்பதாகவே அமைந்துள்ளன. சனாமி பொதுக்கட்டமைப்பிற்கு எதிரான தீர்ப்பு, வடக்கு - கிழக்கு இணைப்பிற்கு எதிரான தீர்ப்பு, பத்திரிகையாளர் திசநாயகத்திற்கு வழங்கப்பட்ட தீர்ப்பு போன்றவற்றை இதற்கு உதாரணங்களாகக் குறிப்பிடலாம். வட - கிழக்கு இணைப்பிற்கு எதிரான தீர்ப்பில் முன்னாள் பிரதம நீதியரசர் சரத் என் சில்வா சிங்கள மரபுரிமைப்படியே அத்தீர்ப்பை வழங்கியதாகக் குறிப்பிட்டார். (இது பற்றி முன்னரும் குறிப்பிடப்பட்டோம்.) திசநாயகத்திற்கு பேனாவைப் பயன்படுத்தியமைக்காக 20 வருடச் சிறைத்தண்டனை வழங்கப்பட்டது.

இலங்கையின் சட்ட ஏற்பாடுகளிலும், அது தொடர்பான நீதித்துறையின் நடவடிக்கைகளிலும், நம்பகத்தன்மை பிரஜாவுரிமை சட்டத்துடனேயே தமிழ் மக்களுக்கு இல்லாமல் போய் விட்டது. இதனால் இலங்கையின் சட்டத்துறை, நிர்வாகத்துறை மட்டுமல்ல நீதித்துறையிலும் தமிழ் மக்களுக்கு எவ்வித நம்பிக்கையும் கிடையாது.

இந்நிலையில் நீதித்துறையைப் பொறுத்தவரை பகிர்ப்பு அதிகாரத்திலும், கூட்டு அதிகாரத்திலும் காத்திரமான பங்கு தமிழ் மக்களுக்கு அவசியமாகின்றது. முன்னர் குறிப்பிட்டது போல மத்திய அரசின் நீதிமன்றங்கள், மாநில அரசின் நீதிமன்றங்கள் என வகைப்பாடு செய்யும் போதே பகிர்ப்பு அதிகாரங்களில் காத்திரமான பங்கினைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியும். அமெரிக்காவில் இவ்வாறு வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. குறிப்பி

பாக அடிப்படை உரிமைகள் தொடர்பான வழக்குகளை விசாரணை செய்யும் அதிகாரம் மத்திய- அரசின் நீதிமன்றங்களுக்கு மட்டுமல்ல - மாநில அரசின் நீதிமன்றங்களிற்கும் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் தமிழ் நீதிபதிகள் கடமையாற்றுகின்றனரே அவர்கள் சரியான நீதியினை வழங்கமாட்டார்களா? என்ற கேள்வியும் எழலாம். நீதித்துறை சுதந்திரம் பற்றி பெரியளவிற்கு கூறப்பட்ட போதும் இலங்கை நீதித்துறை அமைப்பில் தமிழ் நீதிபதிகளுக்கு சுதந்திரமான அதிகாரங்கள் எதுவும் கிடையாது. பிரதம நீதியரசரின் கட்டளைகளை தலைமேற் கொண்டு செயற்படுவதனை விட வேறு சுயாதீன இயக்கம் அவர்களுக்கு கிடையாது. நடைமுறையில் இருக்கின்ற சட்டங்களும், நீதியான தீர்ப்பினை வழங்குவதற்கு ஏற்றதாக இல்லை. தமிழ்ப் பிரதேசங்கள் ஆயுதப்படைகளினால் முற்றுகையிடப்பட்ட நிலையில் அங்கு நிலவுகின்ற இராணுவ நிர்வாகத்தினை மீறி அவர்களினால் எதுவும் செய்ய முடியாது.

இதை விட உயர் நிலை நீதிமன்றங்களில் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றமும், உயர் நீதிமன்றமும் கொழும்பிலேயே உள்ளது. முக்கியமான வழக்குகின் மேன்முறையீடுகள் இங்கே தான் விசாரிக்கப்படுகின்றன. பல வழக்குகளில் மேன்முறையீட்டின் போது முன்னைய தீர்ப்புகளையே சிங்கள சமூகத்திற்கு சார்பாக இவை மாற்றி விடுகின்றன. பண்டாரவளை பிந்துனுவெவ புனர்வாழ்வு முகாம் கொலை வழக்கு இதற்கு சிறந்த உதாரணமாகும். மேன்முறையீட்டின் போது குற்றவாளிகளுக்கான மரண தண்டனைகள் நீக்கப்பட்டு குற்றவாளிகள் விடுதலை செய்யப்பட்டிருந்தனர்.

அடிப்படை உரிமைகள் சம்பந்தமான வழக்குகள் அண்மைக்காலமாக தமிழ் மக்களுடன் அதிகம் தொடர்புடையவை. இது தொடர்பான அதிகாரம் உயர் நீதிமன்றத்திற்கு மட்டுமே உண்டு. பல சந்தர்ப்பங்களில் உயர் நீதிமன்றம் தமிழ் மக்களுக்கு சார்பான தீர்ப்புக்களை வழங்கவில்லை. சம்பூர் விவகாரம் இதற்கு நல்ல உதாரணம்.

எனவே பகிர்வு அதிகாரங்களுக்குள் நீதித்துறையும் அடங்கும் போதே தமிழ் மக்களினால் தமது பிரதேச மட்டங்களில் உண்மையான நீதியினைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியும்.

பகிர்வு அதிகாரத்திற்கு அப்பால் கூட்டு அதிகாரத்திலும் காத்திரமான பங்கு தமிழ் மக்களுக்கு தேவையாக உள்ளது. அரசியல் யாப்புத் தொடர்பான முக்கிய விடயங்களை கூட்டு அதிகார பீடமான மத்தியரசின் நீதித்துறையே கவனிப்பதால் இப்பங்கு தேவையாகவுள்ளது. நீதித்

துறையின் அமைப்பு, நீதித்துறையின் அதிகாரங்கள் ஆகிய இரண்டிலும் இப்பங்கு தேவையானதாகும்.

அமைப்பினைப் பொறுத்தவரை சமத்துவமான பங்கு அல்லது குறைந்த பட்சம் விகிதாசரப் பங்காவது தமிழ் மக்களுக்கு வழங்கப்படல் வேண்டும். சவிட்சர்லாந்து நீதித்துறையில் இவ்வாறான பங்கு வழங்கப் பட்டுள்ளது. இது பற்றி முன்னரும் கூறப்பட்டுள்ளது.

நீதித்துறையின் அதிகாரங்களைப் பொறுத்தவரையில் தமிழ் மக்கள் தொடர்பான விடயங்களில் தமிழ் நீதிபதிகளே அவற்றை விசாரணை செய்யக் கூடிய வகையில் பங்கு இருத்தல் வேண்டும். தனிப்பட்ட விவகாரங்களை எவரும் விசாரணை செய்யலாம். ஆனால் தமிழ் மக்களின் அரசியல் அபிலாஷைகளுடன் தொடர்புடைய விடயங்களில் தமிழ் நீதிபதிகளே அவற்றை விசாரணை செய்ய வேண்டும்.

நீதி வழங்கும் நடவடிக்கைகளில் முக்கியமான விடயம் நீதி வழங்கப் படுவது மட்டுமல்ல; அது உண்மையான நீதியாக இருத்தல் வேண்டும் என்பதாகும். பேரினவாத கருத்து நிலை ஆதிக்கமுள்ள சிங்கள நீதிபதிகளினால் ஒருபோதும் உண்மையான நீதியை வழங்க முடியாது. பக்கச் சார்பு வெளிப்படையாக தெரியக் கூடிய வகையில் வழங்கப்படும் நீதியை எவ்வாறு தான் தமிழ் மக்களினால் ஏற்றுக்கொள்ளமுடியும்.

நீதித்துறையைப் பொறுத்தவரையில் 13வது திருத்தத்தில் தமிழ் மக்களுக்கு பகிர்வு அதிகாரமும் கிடையாது; கூட்டு அதிகாரமும் கிடையாது.

VI. அதிகாரங்களுக்கான பாதுகாப்பு

பெரும்பான்மை இனத்தின் ஆதிக்கமுள்ள ஆட்சியமைப்பில் தேசிய இனங்களுக்கு வழங்கப்படும் அதிகாரங்கள், உரிமைகளைப் பாதுகாப்பது இன்று உலக ரீதியாகவே பெரும் பிரச்சினையாகவுள்ளது. பாதுகாக்கும் பொறுப்பினை பெரும்பான்மை இனத்தின் கைகளில் வழங்க முடியாது. அவ்வாறு வழங்கப்பட்டால் அவை இயல்பாகவே துஷ்பிரயோகத்திற்குள்ளாக்கப்படும்.

இலங்கையைப் பொறுத்தவரை சட்ட, நிர்வாக, நீதி நிறுவனங்கள் ஆகிய மூன்றும் இவ்விடயத்தில் துஷ்பிரயோகங்களை மேற்கொண்டே வந்திருக்கின்றன. சட்ட நிறுவனங்கள் தமிழ் மக்களுக்கு எதிரான சட்டங்களை இயற்றுவதற்கும், ஏற்கெனவே வழங்கப்பட்ட சட்ட ஏற்பாடுகளையும், உரிமைகளையும் நீக்குவதற்கும் என்றுமே பின்னின்றதில்லை.

தனிச்சிங்கள சட்டம், பயங்கரவாத தடைச் சட்டம், 6வது திருத்தச் சட்டம், மாதந்தோறும் இயற்றப்படுகின்ற அவசரகாலச் சட்டம் என பலவற்றினை இவ்வாறு நிறைவேற்றியிருந்தது. அதேவேளை 29வது பிரிவு போன்ற தமிழ் மக்களுக்கு சார்பான சட்ட ஏற்பாடுகளை நீக்கியும் இருக்கின்றது.

நிர்வாக நிறுவனங்கள் தமிழ் மக்களுக்கு சார்பான தீர்மானங்களை நடைமுறைப்படுத்துவதில்லை. தமிழ் மொழி அரசு கரும மொழி விடயமும், 13வது திருத்தமும் இதற்கு நல்ல உதாரணங்களாகும். அதே வேளை சட்ட ஏற்பாடுகளில் சிங்கள மக்களுக்கு சார்பாக இருக்கின்ற விடயங்களை நிறைவேற்ற பின்நிற்பதுமில்லை. அரசு கருமமொழிச் சட்டத்தினை சிங்களக் குடியேற்றங்களுள்ள பிரதேசங்களில் உடனடியாகவே பிரயோகித்தமை இதற்கு நல்ல சான்றாகும். ஆனால் மலையகம் உட்பட தென்னிலங்கையில் அதனைப் பிரயோகிப்பதில் அக்கறைக் காட்டவில்லை.

அதேவேளை சுற்றுநிருபங்களின் மூலம் தமிழ் மக்களுக்கு வழங்கப் பட்ட அதிகாரங்கள் மற்றும் உரிமைகளை மீள்ப் பெற்றுக்கொள்வதற்கும் தயங்குவதில்லை. 13வது திருத்தத்தின் கீழ் வழங்கப்பட்ட இவ்வாறான பல அதிகாரங்கள் திரும்பப் பெறப்பட்டுள்ளன.

நீதித்துறையிலும் முன்னர் குறிப்பிட்டது போல இலங்கை நீதி மன்றங்கள் ஒருபோதும் தமிழ் மக்களுக்கு சார்பாக தீர்ப்புகளை வழங்கிய தில்லை.

எனவே தமிழ் மக்களுக்கான அதிகாரங்கள் உரிமைகளுக்கான பாதுகாப்பை சிங்கள ஆதிக்க நிறுவனங்களிடம் ஒப்படைக்க முடியாது. அதனை தமிழ் மக்களிடமே ஒப்படைத்தல் வேண்டும் அல்லது தமிழ் மக்களுக்கு வீட்டோ அதிகாரமுள்ள கூட்டு நிறுவனங்களிடம் ஒப்படைக்க வேண்டும்.

13வது திருத்தத்தில் இத்தகையை ஏற்பாடுகள் எதுவுமில்லை. அங்கு பகிர்வு அதிகாரங்களே எதுவுமில்லாமல் இருக்கும் போது கூட்டு அதிகாரத்தையோ கூட்டு அதிகாரத்தளத்தில் பகிர்வு அதிகாரங்களிற்கான பாதுகாப்பைப் பற்றியோ நாம் நினைத்தே பார்க்க முடியாது. பாதுகாப்புத் தளங்கள், அரசியல் யாப்பினைத் திருத்துவதில் பங்கு, கூட்டு அதிகாரத் தளத்தில் சுயாதீனமான பங்கு என்பவற்றிலேயே தங்கியுள்ளன. 13வது திருத்தத்தில் இது எதுவுமே இல்லை.

அரசியல் தீர்விற்கான சர்வதேச அனுபவங்கள்

I. அதிகார அலகு

அதிகார அலகினைப் பொறுத்தவரை தேசிய இனங்களின் கூட்டிடுப்பும், கூட்டு உரிமையும் முக்கியமாக இருப்பதனால் அதற்கேற்ற வகையில் சர்வதேச அனுபவங்களை உள்வாங்கலாம். இரண்டு அதிகார அலகுகள் மட்டும் உருவாக்குவதாயின் வட கிழக்கில் வாழும் முஸ்லிம் மக்களுக்கும், தென்னிலங்கையில் வாழும் மலையக மக்களுக்கும், உப அதிகார அலகுகளை உருவாக்க வேண்டியது அவசியமானதாகும். இதற்கு சவிட்சர்லாந்தின் முழுக் கன்டன் முறை, அரைக் கன்டன் முறை என்பன வற்றைக் கவனத்தில் எடுக்கலாம். அல்லது சோவியத் யூனியனில் இருந்தது போன்ற ஒன்றிய குடியரசுகள், தன்னாட்சி குடியரசுகள், தன்னாட்சி பிராந்தியங்கள், தன்னாட்சிப் பகுதிகள் என்கின்ற அதிகார அலகு உருவாக்கத்தினை கவனத்தில் எடுக்கலாம். சோவியத் அனுபவத்தினை கவனத்தில் எடுத்தால், சிறிய பிரதேசங்களில் வாழும் இனங்களுக்கும், அதிகார அலகுகளை உருவாக்கக் கூடியதாகவிருக்கும்.

அதிகார அலகினைப் பொறுத்தவரை இந்திய அனுபவமும் கவனத்திற்குரியதாகும். அங்கு நிலவுகின்ற மாநிலங்கள், ஒன்றிய பிரதேசங்கள் என்கின்ற அதிகார அலகுகளை இலங்கையும் கவனத்திற் எடுக்கலாம். அதுவும் குறிப்பாக நிலத்தொடர்ச்சியற்ற பிரதேசங்களை இணைத்து அதிகார அலகுகளை உருவாக்குதல் என்ற விடயத்தில் இந்திய அனுபவங்கள் அதிக பயனைத் தரக் கூடியதாக இருக்கும். அங்கு பாண்டிச்சேரி யூனியன் பிரதேசம் நிலத்தொடர்ச்சியற்ற பிரதேசங்களை இணைத்து உருவாக்கப்பட்ட அதிகார அலகாகும்.

இலங்கையிலும் பூலீலங்கா முஸ்லிம் காங்கிரஸ் இது போன்ற அதிகார அலகு கோரிக்கையினை முன்வைத்துள்ளது. அம்பாறை மாவட்டத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டு வட - கிழக்கிலுள்ள முஸ்லிம் உதவி அரசாங்க அதிபர் பிரிவுகளை இணைத்து முஸ்லிம் அதிகார அலகு ஒன்றினை உருவாக்க வேண்டும் என அது கோரியுள்ளது. மலையக மக்களுக்கும்

இவ்வாறான நிலத்தொடர்ச்சியற்ற அதிகார அலகொன்று தேவையாக உள்ளது. நுவரேலியா மாவட்டத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டு மலையக மக்கள் பெரும்பான்மையாக வசிக்கின்ற பிரதேசங்களை இணைத்து இவ்வாறான அதிகார அலகினை உருவாக்கலாம்.

பிரதேச ரீதியாக செறிந்திராமல், ஏனைய சமூகங்களுடன் கலந்து வாழும் தேசிய இனங்களுக்கும் அதிகார அலகு தேவையாக உள்ளது. பெல்ஜியத்தின் அனுபவம் இதற்கு உதவக் கூடியதாக இருக்கும். அங்கு மத்திய மட்டத்தில் சமூக அதிகார அலகுகள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன.

II. பகிர்வு அதிகாரங்கள்

அதிகாரப் பகிர்வினைப் பொறுத்தவரை சுய நிர்ணய முறை பகிர்வு அதிகாரங்கள் தமிழ் மக்களுக்கு அவசியமாக உள்ளன. வரலாற்று அனுபவம் காரணமாக, பகிர்வு அதிகாரங்கள் சிங்கள சமூகத்தின் தயவில், இருக்கக் கூடாது என்பதற்கு அப்பால் போரினால் அழிந்த தமிழ் மக்களின் பிரதேசங்களைக் கட்டியெழுப்புவதற்கு அதிக அதிகாரங்கள் தமிழ் மக்களுக்குத் தேவையாக உள்ளது. இது விடயத்தில் அமெரிக்கா, சோவியத் யூனியன், சுவீட்சர்லாந்து, இந்தியா என்பவற்றில் இருந்து மூலங்களைப் பெற்றுக்கொள்வது அதிக பயனுள்ளதாக இருக்கும்.

அமெரிக்காவிலிருந்து மாநிலங்களுக்கு தனியான அரசியல் யாப்பு, தனியான நீதித்துறை, மாநிலங்களுக்கு எஞ்சிய அதிகாரங்கள், இரண்டாவது சபையில் சம பிரதிநிதித்துவம், இரட்டைக் குடியரிமை போன்ற மூலங்களை உள்வாங்கலாம்.

சோவியத் யூனியனிலிருந்து மாநிலங்கள் தனியான வெளிநாட்டு உடன்படிக்கைகளை மேற்கொள்ளக் கூடியதாக இருத்தல், ஐக்கிய நாடுகள் சபையில் உக்கரைனுக்கும் பைலோ ரஷ்யாவிிற்கும் தனியான அங்கத்துவம் வழங்குதல் போன்றவற்றை கவனத்திற் கொள்ளலாம்.

சுவீட்சர்லாந்து அரசாங்க முறையிலிருந்து மாநிலங்கள், தனியான இராணுவத்தினை வைத்திருத்தல், மத்தியரசின் சட்டங்களை மாநில அரசுகள் நடைமுறைப்படுத்துதல் போன்ற விடயங்களை உள்வாங்கலாம்.

இந்திய அரசாங்க முறையிலிருந்து ஜம்மு - காஷ்மீர் மாநிலத்திற்கு வழங்கப்பட்ட சமச்சீரற்ற அதிகாரப் பகிர்வு, பழங்குடியினருக்கான பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகள் போன்றவற்றை கவனத்திற் கொள்ளலாம்.

III. கூட்டு அதிகாரங்கள்

மத்தியமட்ட அரசு நிறுவனங்களில் தமிழ்மக்களுக்கு சமத்துவமான பங்கு இருத்தல்வேண்டும். சட்டத்துறையில் குறைந்தபட்சம் வீட்டோ அதிகாரம் இருக்கவேண்டும்.

மத்திய நிர்வாகத் துறையிலும் தேசிய இனங்களுக்கு சமத்துவமான பங்கு இருத்தல் வேண்டும். சுவிற்சர்லாந்து அரசாங்க முறையில் அதற்கான ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டுள்ளன. அங்கு சமூக முறையில் நிர்வாகத் துறையின் தலைவர் பதவியினையும், ஏனைய அமைச்சர் பதவிகளையும் தேசிய இனங்கள் பெற்றுக் கொள்வதற்கு வழிவகைகள் செய்யப்பட்டுள்ளன. (இது பற்றி முன்னரும் கூறப்பட்டுள்ளது.)

சமத்துவமான பங்கு இல்லாவிட்டாலும், குறைந்தபட்சம் விகிதாசாரப் பங்காவது இருத்தல் வேண்டும். குறிப்பாக அத்தேசிய இனங்களுடன் தொடர்புபட்ட நலன்களுக்கு உதவக் கூடிய பகிர்ப்பு அதிகாரங்களை வலுப்படுத்தக் கூடிய பங்காக அது இருத்தல் வேண்டும். ஆனால் துரதிருஷ்டவசமாக அப்பங்குகளுக்கான வாய்ப்புகள் எதுவும் மத்திய மட்டத்தில் உருவாக்கப்பட்டிருக்கவில்லை.

மத்திய நிர்வாகத்துறை ஜனாதிபதி என்ற தனி நபரிடமே முழுமையாக ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளது. அவர் விரும்பினால் மட்டும் தான் நிர்வாக அதிகாரத்தின் பங்கினை தமிழ் மக்களுக்கு வழங்க முடியும். விரும்பாவிட்டால் எப்பங்கும் கிடையாது. தமிழ் மக்களுக்கு எது தேவை என்பதை விட அவர் விரும்புவதைத் தான் சில வேளைகளில் அவர் கொடுக்க முன் வருவார்.

அமைச்சர் பதவிகள் ஒரேரு தமிழர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட போதிலும், தமிழ் மக்களின் நலன்களைப் பேணக் கூடிய பகிர்ப்பு அதிகாரங்களை வலுப்படுத்தக் கூடிய அமைச்சர்கள் எதுவும் வழங்கப்படவில்லை. பெரியளவிற்கு உதவ முடியாத சமூக சேவைகள் அமைச்சு, தேசிய ஒருமைப்பாட்டு அமைச்சு என்பனவே வழங்கப்பட்டுள்ளன. சமூக சேவைகள் அமைச்சினால் சில சலுகைகளை தமிழ் மக்களுக்கு வழங்கப்பட்ட போதும் தேசிய ஒருமைப்பாட்டு அமைச்சினால் அதுவும் முடியவில்லை.

இந்த அமைச்சர் பதவிகள் அவர்களுக்கு வழங்கிய பிச்சையாக இருந்தமையினால் ஜனாதிபதியின் பொம்மைகளாகவே அவர்கள் விளங்குகின்றனர். தமிழ்த் தேசிய இனத்திற்குச் சார்பாக ஒரு அடி கூட அவர்களினால் முன்னேற முடியவில்லை.

மத்திய நிர்வாகத்துறையில் தமிழ் மக்களுக்கு காத்திரமான பங்கு வழங்காததினால் ஏற்பட்ட பெரிய பாதிப்பு நிர்வாக இயந்திரத்தினை தமிழ் மக்களுக்குச் சார்பாக ஒரு சிறிய அடி கூட அசைக்க முடியாமைதான்.

சட்டவாக்கத்துறை என்னதான் பாதுகாப்பாகச் செயற்பட்டாலும், அது இயற்றுகின்ற சட்டங்களையும், மேற்கொள்ளும் தீர்மானங்களையும் நடைமுறையில் நிறைவேற்றுவது நிர்வாகத்துறைதான். இதில் தேசிய இனங்களுக்கு வலுவான பங்கு இல்லாவிட்டால் இலங்கைப் போன்ற இன ஒடுக்குமுறையுள்ள நாடுகளில் மத்திய மட்டத்திலிருந்து தேசிய இனங்களின் நலன்களை ஒரு போதும் பாதுகாக்க முடியாது.

இலங்கையில் இது தொடர்பான அனுபவங்கள் குறிப்பிட்ட பொறுப்பு பாட்சி வழங்கப்பட்ட டொனமூர் யாப்புக் காலத்திலிருந்து சோல்பரி யாப்பின் 29வது பிரிவினாடாக 1978ம் ஆண்டின் தமிழ் மொழி அரசு கரும மொழி வரை நிறையவே இருக்கின்றன. இவ்விடயங்களில் நிர்வாக அதிகார யந்திரம் சிறிது கூட அசைய மறுத்திருந்தது. டொனமூர் காலத்தில் தேசாதிபதி ஒரு ஆங்கிலேயராக இருந்தும் அவரிடம் வலுவான ஒதுக்கீட்டு அதிகாரம் இருந்தும் சிங்கள சமூகத்திடமிருந்தும் எதிர்ப்புகள் வரும் என அஞ்சியதால் அவரும் கூட அதில் அக்கறைப்படவில்லை. அந்நியரான ஆங்கிலேயரே அஞ்சும் போது சிங்கள சமூகத்தினைச் சேர்ந்த ஒரு நிறைவேற்று துறைத் தலைவர் தமிழ் மக்களுக்குச் சாதகமாக நடப்பார் என ஒருபோதும் எதிர்பார்க்க முடியாது. இந்த நெருக்கடியினைத் தீர்ப்பதற்கான ஒரேயொரு வழி மத்திய நிர்வாகத்துறையில் சுயாதீனமான, வலுவான ஒரு பங்கு தமிழ் மக்களுக்கு இருப்பது தான். குறைந்த பட்சம் தமிழ் மக்களின் நலன்களோடு சம்பந்தப்பட்ட விடயங்களிலாவது நிர்வாக யந்திரத்தினை அசைக்கின்ற அதிகாரங்கள் தமிழ் மக்களிடம் இருத்தல் வேண்டும்.

மாகாண முதலமைச்சர்களையும், மத்திய அமைச்சரவையில் உறுப்பினர்களாக்குவதன் மூலம் பகிர்வு அதிகாரங்களில் ஓரளவு அசைவுகளை ஏற்படுத்தலாம். சோவியத் யூனியனில் இந்த முறை நடைமுறையிலிருந்தது. அதேவேளை, ஆளுநரையும் அமெரிக்காவைப் போல மக்களினால் தெரிவு செய்யப்படும் பிரதிநிதியாக மாற்றினால் அதன் மூலமும் சாதகமான அசைவினை ஏற்படுத்தலாம்.

பகிர்வு அதிகாரங்களுக்கு வராத ஏனைய விடயங்கள் தொடர்பாகக் கூட சுயாதீனமாக அசையக் கூடிய பங்கு தமிழ் மக்களுக்கு தேவை. இங்கு சுயாதீனமான பங்கு என்பது சுயாதீனமான முடிவுகளை எடுக்கவும்.

அவற்றை சுயாதீனமாக செயற்படுத்தவும் உள்ள உரிமையைக் குறிப்பிடுகின்றது. பங்கு என்பது பெயரளவில் மட்டும் இருக்குமானால் அதிலிருந்து நடைமுறைப் பயன் ஒருபோதும் கிடைக்கப்போவதில்லை.

இப்பங்கினை நடைமுறையிலுள்ள ஜனாதிபதி அரசாங்க முறையில் பெற்றுக்கொள்ள முடியுமா? என்ற கேள்வியும் எழுகின்றது. உண்மையில் பெற்றுக்கொள்ள முடியாது என்றே கூற வேண்டும். ஜனாதிபதி அரசாங்க முறையில் முன்னர் கூறியது போல நிர்வாக அதிகாரம் ஒரு தனி நபரிடமே உள்ளது. ஏனைய அமைச்சர்கள் ஜனாதிபதியின் உதவியாளர்களே ஆவர். அவர்களுக்கென சுயாதீன இயக்கம் எதுவும் கிடையாது. இதனால் மத்திய மட்டத்தில் கூட அதிகாரப் பிரிப்பு அங்கு இல்லை. முழு அதிகாரத்தையும் ஜனாதிபதி தன்னிடமே குவித்து வைத்திருக்கின்றார். தனது சொந்த சமூகத்தினை சேர்ந்தவர்களுக்கே அதிகாரத்தினைப் பிரித்துக் கொள்ள தயாரில்லாத ஜனாதிபதி தமிழ் மக்களுக்கு அதிகாரத்தினை வழங்குவார் என எப்படி எதிர்பார்க்க முடியும்?

மாகாண சபை முறை நேரடியாக ஜனாதிபதியின் அதிகாரத்திற்குட்பட்டதாகும். ஜனாதிபதியின் பிரதிநிதியாகவே அங்கு ஆளுநர் செயற்படுகின்றார். ஜனாதிபதியின் விருப்பத்தினை அவர் செயற்படுத்துகின்றாரே ஒழிய அந்த மாகாண மக்களின் விருப்பம் என்ன என்பது பற்றி அவர் அக்கறை எதுவும் கொள்வதில்லை. ஒரு வகையில் மாகாண சபை முறை மாகாண மட்டத்தில் ஜனாதிபதியின் அதிகாரத்தினை வலுப்படுத்துகின்ற ஒன்றாகவே இருக்கின்றது. சிங்கள ஆய்வாளர்கள் பலர் இக்கருத்தினை தெரிவித்துள்ளனர்.

இந்நிலையில் ஜனாதிபதி அரசாங்க முறையை நீக்காமல் பகிர்வு அதிகாரங்களை சீராகச் செயற்படுத்துவதும், மத்திய நிர்வாகத்துறையில் ஒரு பன்மைத் தன்மையை ஏற்படுத்துவதும் ஒரு கடினமான விடயமாகும்.

எனவே மத்திய மட்டத்தில் சட்டவாக்க துறையினை மட்டும் பன்மைத்தன்மையாக்குவது போதாது. அதற்குச் சமாதரமாக மத்திய நிர்வாகத்துறையினைப் பன்மைத் தன்மையாக்குதல் வேண்டும். அதற்கான பொறிமுறைகளை உருவாக்க வேண்டும்.

ஜனாதிபதி அரசாங்க முறைக்கு மாற்றாக பாராளுமன்ற அரசாங்க முறை உருவாக்கினால் இவற்றைச் சீராக்க முடியுமா? என்ற இன்னோர் கேள்வி எழுகின்றது. தென்னிலங்கையின் அரசியல் கலாசாரம் மாறாத வரை காத்திரமான சீராக்கம் எவற்றையும் செய்ய முடியாது. ஆனால் பாராளுமன்ற அரசாங்க முறையில் ஜனாதிபதி அரசாங்க முறையினை

விட தமிழ் மக்களினால் அழுத்தங்களை சற்று வலுவாகக் கொடுக்க முடியும். இரண்டாவது சபை ஒன்று உருவாக்கப்பட்டு அதற்கு வலுவான அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட்டால் இவ் அழுத்தங்களை மேலும் அதிகரிக்கலாம்.

பாராளுமன்ற அரசாங்க முறையிலும் ஆளும்கட்சிக்கு பாராளுமன்றத்தில் பெரும்பான்மை இருக்கும் வரை நிர்வாகத்துறை தலைவரான பிரதமர் வலுவான அதிகாரமுடையவராகவே விளங்குவார். இங்கும் அமைச்சர்கள் ஜனாதிபதி அரசாங்க முறையைப் போல பிரதமரின் உதவியாளர்களாகவே உள்ளனர். கூட்டு அரசாங்கம் அமையும் போது மட்டும் தான் அமைச்சர்களுக்கு அரசியல் ரீதியாக சற்றுச் சுயாதீனம் இருக்கும்.

எனவே பாராளுமன்ற அரசாங்க முறையில் மத்திய மட்டத்தில் தேசிய இனங்களின் நலன்களைப் பேணுவதற்கு அமைச்சரவையைப் பன்மைத்தன்மையுடையதாக மாற்ற வேண்டும். அதற்கேற்ற பொறி முறைகளை உருவாக்க வேண்டும். குறைந்த பட்சம் விகிதாசாரத்திற்கு ஏற்ற வகையில் தேசிய இனங்களுக்கு அமைச்சரவையில் பங்கு வழங்குவதன் மூலமும், சுயாதீனமாக தீர்மானம் எடுத்து செயற்படுத்தக் கூடிய நிலையை உருவாக்குவதன் மூலமும் அமைச்சரவையைப் பன்மைத்தன்மையுடையதாக மாற்றலாம்.

சுவிஸ் அரசாங்க முறையில் அரசின் தலைவர், அமைச்சர்கள் என்போர் சுழற்சி முறையில் பதவிகளை வகித்தல், இதனூடாக அனைத்து தேசிய இனங்களுக்கும் பதவிகளில் பங்கு வழங்குதல், மூன்று பிரதான மொழிகளும் தேசிய மொழிகளாகவும் அரசு கரும மொழிகளாகவும் அங்கீகரிக்கப்படுதல், உயர் நீதிமன்றமான கூட்டாட்சித் தீர்ப்பாயத்தில் மூன்று மொழி பேசுவோருக்கும் பிரதிநிதித்துவம் வழங்குதல் போன்றவை கவனத்திற்குரியதாகும்.

சோவியத் யூனியன் அரசாங்க முறையிலிருந்து தேசிய இனங்களின் சோவியத்தில் அனைத்து தேசிய இனங்களுக்கும் பங்கு வழங்குதல், உயர் நிர்வாக அமைப்பான பிரிசீடியத்தில் மாநில அரசுகளின் தலைவர்கள் துணைத் தலைவர்களாக இருத்தல், அமைச்சரவையில் மாநில அரசின் தலைவர்கள் பதவி வழி உறுப்பினர்களாக இருத்தல், மத்தியரசுடன் தொடர்புடைய அமைச்சர்கள், மாநில அரசுகளுடன் தொடர்புடைய அமைச்சர்கள் என இரு வகையான அமைச்சர்கள் இருத்தல் போன்றவை கவனத்திற்குரியவை ஆகும்.

இந்திய அரசாங்க முறை மத்தியில் அதிகாரத்தினைக் குவித்த அரசாங்க முறையாக இருப்பதினால் கூட்டு அதிகாரங்கள் தொடர்பான அனுபவங்களைப் பெறுவதற்கு அங்கு எதுவுமில்லை.

IV. அதிகாரங்களுக்கான பாதுகாப்பு

அதிகாரங்களுக்கான பாதுகாப்பினைப் பொறுத்தவரை சமஷ்டி ஆட்சி முறையில் மரபு ரீதியாகவுள்ள, உயர் நீதிமன்றமோ, மத்தியிலுள்ள இரண்டாவது சபையோ பெரியளவிற்கு பாதுகாப்பினைத் தர மாட்டாது. கூட்டு அதிகார அலகு தேசிய இனங்களை சமத்துவமாக இணைத்த ஒரு அலகாக இருத்தல், உயர் நீதிமன்றத்திலும் தேசிய இனங்களுக்கும் போதுமானளவு பங்கு வழங்கப்பட்டால், இரண்டாவது சபையும் உயர் நீதிமன்றமும் ஓரளவிற்கு பாதுகாப்பானதாக இருக்கும் எனக் கூறலாம்.

தற்போது உள்ளதைப் போன்று சிங்கள பெரும்பான்மை கூட்டு அதிகாரத்தில் இருந்தால், மேற்கூறியவை பயன் எவற்றையும் தரப்போவதில்லை. நிரந்தர பெரும்பான்மையும், நிரந்தர சிறுபான்மையும் உள்ள இலங்கையில் மத்தியரசு என்பது சிங்கள அரசாக இருப்பதற்கே வாய்ப்புகள் உண்டு.

எனவே குறைந்த பட்சம் தமிழ் மக்களது அபிலாஷைகள் சம்பந்தமான விடயங்களிலாவது வீட்டோ அதிகாரம் அவர்களுக்கு அவசியமானதாகும். இதனால் இரட்டை வாக்கெடுப்பு முறையினை அறிமுகப்படுத்தினால் தமிழ் மக்களுக்கு சாதகமான சூழ்நிலை ஏற்படலாம்.

எனவே அமெரிக்கா, சுவீஸ்லாந்து, சோவியத் யூனியன், இந்திய அனுபவங்கள் அதிகாரங்களைப் பாதுகாப்பதற்கு பெரியளவிற்கு உதவப்போவதில்லை.

அரசியல் தீர்வு முயற்சிகளை மேற்கொள்ளும் போது சர்வதேச அனுபவங்கள் அதிகளவிலான உதவிகளை வழங்கும் என்பது ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது ஒன்று தான். பொதுவாக நாடுகள் தமக்கான அரசியல் யாப்பினை உருவாக்கும் போது அதற்கான மூலங்களை சர்வதேச அனுபவங்களிலிருந்து பெற்றுக்கொள்வது வழக்கமானதாகும். சர்வதேச அனுபவங்களிலிருந்து கிடைத்த மூலங்கள் தமது சொந்த நாட்டில் மரபு ரீதியாக கிடைத்த மூலங்கள், அரசியல் தேவைகள் போன்றவற்றை இணைத்தே நாடுகள் அரசியல் யாப்பினை உருவாக்கிக்கொள்கின்றன.

இந்தியா தனது அரசியல் யாப்பினை உருவாக்கும் போது இங்கிலாந்து, அமெரிக்கா, கனடா, அயர்லாந்து, சோவியத் யூனியன்

போன்ற நாடுகளிலிருந்து தனக்கான மூலங்களை பெற்றிருந்தது. இலங்கையும் அவ்வாறு தான். இலங்கையின் தற்போதைய அரசியல் யாப்பினை அமெரிக்கா, பிரான்ஸ், இந்திய அரசியல் யாப்புகளின் எனக் கூறலாம். இனப்பிரச்சினைக்குத் தீர்வாக முன்வைக்கப்பட்ட 13வது திருத்தம் பெருமளவிற்கு இந்திய யாப்பினையே ஒத்திருந்தது.

ஆனால், இங்கு கவனிக்க வேண்டிய முக்கிய விடயம் எந்தவொரு நாடும், இன்னொரு நாட்டின் அரசியல் யாப்பினை முழுமையாக பிரதி செய்து தமது யாப்பினை உருவாக்குவதில்லை.

பல்வேறு நாடுகளிலிருந்து தமது நாட்டிற்கு பொருத்தமானவற்றை மட்டும் தேர்ந்தெடுத்து தமது நாட்டின் அரசியல் மரபுகளையும் அரசியல் தேவைகளையும் இணைத்தே தமக்கான யாப்புகளை உருவாக்குகின்றன. தமது மரபுகளின் அடித்தளத்தில் நின்று கொண்டு சர்வதேச அனுபவங்களையும் அரசியல் தேவைகளையும் உள்வாங்கி யாப்பினை உருவாக்கும் போதே, அவ் யாப்பினால் நீடித்து நிலைத்து நிற்கக் கூடியதாக இருக்கும். இந்திய யாப்பில் அத்தன்மை தெளிவாகவே தெரிகின்றது. இந்திய யாப்பின் நெகிழ்வான தன்மை அந்நாட்டின் பன்மை தன்மையான சமூக உருவாக்கத்திலிருந்து எழுந்த ஒன்றாகும். காலத்திற்கு காலம் தேவையான மாற்றங்களைச் செய்து முன்னேறுவதனால் நீடித்து நிலைத்து நிற்கும் யாப்பாக விளங்குவதுடன் பல்வேறு முரண்பாடுகளுக்கும் ஒருமைத் தன்மையான இந்தியாவையும் சிரமப்பட்டாவது பேணக் கூடியதாகவுள்ளது.

13வது திருத்தம் இலங்கையில் வெற்றி பெறாமல்குரிய காரணம், அது இந்திய நிலைமையை முழுமையாக பிரதி பண்ண முயற்சித்தமை யாகும். இந்திய சமூக அமைப்பும், இலங்கையின் சமூக அமைப்பும் ஒன்றானதல்ல. இதனாலேயே இந்தியாவிற்கு பொருந்திய ஒன்று, இலங்கைக்கு பொருந்தியதாக இருக்கவில்லை. மத்திய அரசின் நேரடி ஆதிக்கமுள்ள ஒரு முறைமை, நிரந்தரப் பெரும்பான்மை சமூகம் இல்லாத இந்தியாவிற்கு பொருத்தமாக இருக்கலாம். ஏனெனில், இந்தியாவில் மத்தியரசு என்பது எப்போதுமே பெரும்பான்மை சமூகத்தின் அரசாக இருக்க முடியாது. ஆனால் நிரந்தர பெரும்பான்மையும், நிரந்தர சிறுபான்மையும் கொண்ட இலங்கை சமூகத்தில் மத்தியரசு என்பது எப்போதுமே சிங்கள அரசாக இருக்கும். சிங்கள சமூகத்தின் ஆதிக்கமுள்ள மத்தியரசின் தயவில் நின்று கொண்டு தமிழர்களுடைய மாகாண அரசுகள் எவற்றையுமே சாதிக்க முடியாது. 13வது திருத்தத்தின் தோல்விக்கு

இதுவே பிரதான காரணமாகும். 13வது திருத்தம் ஒரு வகையில் பல வந்தமாக திணிக்கப்பட்ட ஒன்றாகவே இருந்தது.

எனவே, எந்த ஒரு நாட்டினதும் மாதிரிகளை முழுமையாக இலங்கையில் பிரதி செய்ய முடியாது. ஆனால் பல்வேறு நாடுகளின் மாதிரிகளில் இருந்தும் இலங்கைக்கு பொருத்தமான கூறுகளை எடுத்து இலங்கைக்கு தேவையான புதியவற்றையும் சேர்த்து ஒரு தீர்வினை உருவாக்கலாம். அதுவே உண்மையில் நடைமுறை சாத்தியமானதாக இருக்கும்.

இலங்கைக்கான தீர்வினை முன்வைக்கும் போது இரண்டு விடயங்களை கவனத்தில் எடுப்பது அவசியமாகும். இதில் முதலாவது இலங்கை பன்முக சமூகத்தன்மை கொண்ட ஒரு நாடாகும். இங்கு வசிக்கும் பிரதான நான்கு இனங்களான சிங்களவர்கள், தமிழர்கள், மலையக மக்கள், முஸ்லீம்கள் என்போருக்கு தனித்தனியான வரலாறு, பண்பாடு, சரித்திர ரீதியிலான வாழ்விடங்கள் என்பன உண்டு. அவை எவையுமே இன்னோர் சமூகத்தின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் வாழ்வதை விரும்பவில்லை. குறைந்த பட்சம் தமது சமூகத்திற்கான அடிப்படை அதிகாரங்கள் மீது தமது தலைவிதியை தாமே நிர்ணயிக்க விரும்புகின்றன.

சிங்களவரின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் தமிழர்கள் வாழ விரும்பவில்லை. தமிழர்களின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் முஸ்லிம்கள் வாழ விரும்பவில்லை. இம்மூன்று தரப்பினதும் ஆதிக்கத்தின் கீழ் மலையக மக்கள் வாழ விரும்பவில்லை.

இரண்டாவது சிங்களப் பேரினவாதம் ஏனைய தேசிய இனங்களின் மீது வரலாற்று ரீதியாக கொடுமான மனிதாபிமானம் அற்ற ஒடுக்கு முறையினை பிரயோகித்து வருகின்றது என்பதாகும்.

எனவே இவ்விரு விடயங்களையும், கவனத்திற் எடுத்துக்கொண்டே இலங்கைக்கான தீர்வினை உருவாக்க வேண்டும். அதன் அடிப்படையிலேயே அதிகார அலகு, பகிர்வு அதிகாரங்கள், கூட்டு அதிகாரங்கள், பகிர்வு அதிகாரங்களுக்கான பாதுகாப்பு போன்ற விடயங்களில் சர்வதேச அனுபவங்களைப் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

முடிவுரை

13வது திருத்தம் பல்வேறு குறைபாடுகளைக் கொண்டது. இனப் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்குத் தேவையான அதிகார அலகு, பகிர்வு அதிகாரங்கள், கூட்டு அதிகாரங்கள், அதிகாரங்களுக்கான பாதுகாப்பு என்கின்ற நான்கு அடிப்படையான விடயங்களிலும் குறைபாடுகளை கொண்டதாகும். அது ஒரு இந்திய திணிப்பாக இருந்ததே தவிர சம்பந்தப் பட்ட தரப்புகள் கலந்து ஆலோசித்து திருத்தத்தினை மேற்கொண்டிருந்தால் மேற்கூறிய நான்கு விடயங்களிலும் முன்னேற்றங் களைக் கண்டிருக்க முடியும்.

13வது திருத்தத்தின் பிரதான அடிப்படைக் குறைபாடு மாகாண சபைகள் தமது செயற்பாடுகளுக்கு மத்தியரசில் தங்கியிருக்க வேண்டிய நிலை உள்ளமையாகும். இதனை சிங்கள ஆய்வாளர்கள் பலரே சுட்டிக் காட்டியுள்ளனர்.

நிரந்த பெரும்பான்மையும், நிரந்தர சிறுபான்மையும் இல்லாத இந்தியா போன்ற நாடுகளுக்கு மத்தியரசில் தங்கியிருப்பது பொருத்தமானதாக இருக்கலாம். அங்கு அரசியல் அழுத்தங்கள் மத்தியரசினை நெகிழ்ச்சியாக செயற்பட வைக்கும். அவசர நிலைக் காலங்களைத் தவிர ஏனைய சந்தர்ப்பங்களில் மத்தியரசு சற்று நெகிழ்ச்சியாகவே செயற்படுகின்றது. இதனால் தான் இந்திய அரசு சமாதானக் காலங்களில் கூட்டாட்சியாகவும், நெருக்கடி நிலைக் காலங்களில் ஒற்றையாட்சியாகவும் செயற்படுகின்றது என அரசியல் ஆய்வாளர்கள் கூறுகின்றனர்.

ஆனால் இலங்கையில் அதற்கான சாத்தியங்கள் இல்லை. இங்கு நிரந்தர பெரும்பான்மையும், நிரந்தர சிறுபான்மையும் உள்ளதால் ஏற்கெனவே கூறியதைப்போல மத்தியரசு சிங்கள அரசாகவே உள்ளது. சிங்கள அரசு ஒருபோதும் பகிர்வு அதிகாரங்களில் நெகிழ்ச்சியாக நடந்து கொள்ள போவதில்லை.

கடந்த கால அனுபவங்களும் இவற்றையே வெளிக்காட்டுகின்றன. மாகாண சபைப் பட்டியலிலுள்ள விடயங்களில் வரதராஜப் பெருமாளின் வட கிழக்கு மாகாண சபையும் அதிகாரங்களைப் பிரயோகிக்க முடிய

வில்லை. சிவநேசதுரை சந்திரகாந்தன் தலைமையிலான கிழக்கு மாகாண சபையும் அதிகாரங்களைப் பிரயோகிக்க முடியவில்லை.

இந்தியாவும் சர்வதேச சமூகங்களும் பாதுகாப்பினைக் கொடுக்கும் என்ற வாதங்களை சிலர் முன்வைக்கலாம். ஆனால் இவ்விரண்டு தரப்புகளுக்கும் தமது கேந்திர நலன்களுக்காக முழு இலங்கையும் தேவைப்படுவதினால் சிங்கள அரசிற்கு அழுத்தங்களை கொடுக்க விரும்புவதில்லை.

வரதராஜப் பெருமாள் முதலமைச்சராக இருந்த காலப்பகுதியில் வட கிழக்கு இந்தியாவின் ஆதிக்கத்திலேயே இருந்தது. எனினும் இந்தியா பெரியளவிற்கு எதுவும் செய்யவில்லை. தற்போது கிழக்கு மாகாண சபை நிர்வாகத்தில் ஆளுநர் முழு அதிகாரங்களையும் தன் வசம் வைத்திருக்கின்ற போதும் இந்தியாவோ, சர்வதேச சக்திகளோ பெரியளவிற்கு அழுத்தங்களைக் கொடுக்கவில்லை.

எனவே இனப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வாக 13வது திருத்தத்தினை சிபாரிசு செய்வதனை உடனடியாக நிறுத்துதல் வேண்டும். சிங்கள ஆய்வாளர்கள் பலரே இதனைப் புறக்கணிக்கின்ற நிலையில் கூட்டமைப் பினர் இலகுவான அரசியலை மேற்கொள்வதற்காகவும், இந்தியாவை திருப்திப்படுத்திக்கொள்வதற்காகவும், 13வது திருத்தத்தினைக் காவிச் செல்ல முயற்சிக்கின்றனர். அவர்கள் உண்மையில் முழுமையாக விளங்கிக் கொண்டு தான் காவிச் செல்கின்றனரா என்பது அவர்களுக்கு தான் வெளிச்சம்.

13வது திருத்தத்தினை விட்டு விட்டு ஏற்கெனவே சந்திரிகா அரசாங்கத்தினால் முன்வைக்கப்பட்ட தீர்வுப் பொதியினையும், பின்னர் முன்வைக்கப்பட்ட இடைக்கால யோசனைகளையும் தீர்வு தொடர்பில் கவனத்தில் எடுக்கலாம். அவை இரண்டையும் பேச்சுவார்த்தை மேசையில் முன்வைத்து பேச்சுவார்த்தையை ஆரம்பித்தால் அது ஆரோக்கியமாகச் செல்வதற்கு வாய்ப்புகள் உண்டு.

தமிழர் அரசியல் சர்வதேச மட்டத்திற்கு வந்துள்ளது என்பது இழப்புகளுக்கு மத்தியிலும் எமக்கு கிடைத்த சாதகமான அம்சமாகும். அதனை மேலும் வலுப்படுத்தி முன்னேற்றுவதற்கான மார்க்கங்களை நாம் கண்டாக வேண்டும். புலம்பெயர் மக்களுக்கு இது விடயத்தில் பாரிய பொறுப்பு உண்டு.

பின்னிணைப்புகள்

I

இணப் பிரச்சிணை தீர்வில் சர்வதேச அனுபவங்கள்

தேசிய இனங்களுக்கான அதிகாரப் பங்கீடு என வருகின்ற போது அதிகார அலகு, பகிர்வு அதிகாரங்கள், கூட்டு அதிகாரங்கள், அதிகாரங்களுக்கான பாதுகாப்பு என்கின்ற நான்கு விடயங்கள் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. சுவிற்சர்வலாந்து சமஷ்டி முறை, சோவியத் யூனியன் சமஷ்டி முறை, பெல்ஜியம் சமஷ்டி முறை, பொஸ்னியா சமஷ்டி முறை, முன்னைய குடான் சமஷ்டி முறை என்பவற்றில் இவ்விடயங்கள் கவனத்தில் எடுக்கப் பட்டே அரசாங்க முறை ஒழுங்குப்படுத்தப்பட்டிருந்தது.

I. அதிகார அலகு

அதிகார அலகு என வருகின்ற பொழுது தேசிய இனங்கள் வரலாற்று ரீதியாக வாழ்ந்து வந்த பிரதேசங்கள் கவனத்தில் எடுக்கப்படுகின்றன. ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்கள் தமது கூட்டிருப்பினையும், அதன் வழி கூட்டு உரிமையையும் பாதுகாப்பதற்கு தனித்துவமான இவ் அதிகார அலகு மிக மிக அவசியமானதாகும். அதிகார அலகுகள் உருவாக்கப் படுகின்ற போது தேசிய இனங்களின் பிரதேசங்கள் பல்வேறு அலகுகளாக பிரிக்கப்படுமானால் அல்லது வேறு தேசிய இனங்களின் அலகுகளுக்குள் சேர்க்கப்படுமானால் அத்தேசிய இனத்தினால் கூட்டிருப்பினையும், கூட்டு உரிமையையும் பாதுகாக்க முடியாது.

ஒடுக்கும் அரசுகள் ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்களின் கூட்டிருப்பையும், கூட்டு உரிமையையும் சிதறடிப்பதற்காகவே போராடும். தேசிய இனங்களின் பிரதேசங்களில் ஊடுருவி ஒடுக்கும் தேசிய இனங்களின் குடியேற்றங்களை உருவாக்குவது இவற்றின் வழக்கமாகும். போராட்டம் வளர்ச்சி அடைந்து பேச்சுவார்த்தை என வருகின்ற போது இக்குடியேற்றங்கள் தேசிய இனங்களின் கூட்டிருப்பினை சிதைப்பதற்குப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. கூட்டிருப்பு சிதைந்தால் அத்தேசிய இனமும்

அரசியல் ரீதியாகப் பலவீனமடைந்து விடும்; அதன் கூட்டு அடையாளமும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அழிந்துவிடும்.

பலஸ்தீனத்தில் இஸ்ரேலும், மிந்தானோவில் பிலிப்பைன்ஸ் அரசும், அயர்லாந்தில் பிரித்தானிய அரசும் இதனையே மேற்கொண்டன. பலஸ்தீன மக்களுக்கு காலா, மேற்குக்கரை என்கின்ற நிலத்தொடர்ச்சியற்ற இரு பிரதேசங்களே இன்று எஞ்சியுள்ளன. இலங்கையிலும் திருகோணமலைக் குடியேற்றமும், வெலிஓயாக் குடியேற்றமும் இந்த வகையிலேயே ஏற்படுத்தப்பட்டன. திருகோணமலைக் குடியேற்றங்களும், அம்பாறைக் குடியேற்றங்களும் இணைந்து கிழக்கு மாகாணத்தின் சிங்கள சனச் செறிவினை செயற்கையாக அதிகரித்துள்ளன. இன்று அக்குடியேற்றங்களை அடிப்படையாக வைத்து தமிழ் மக்களின் கூட்டிருப்புப் பலவீனப் படுத்தப்படுகின்றது. தமிழ் மக்களினதும், முஸ்லிம் மக்களினதும் பாரம் பரிய பிரதேசமாக விளங்கிய கிழக்கு மாகாணம் இன்று குடியேற்றப்பட்ட சிங்கள மக்களையும் இணைத்து பல்லின மாகாணம் எனச் சித்திரிக்கப் படுகின்றது.

பல நாடுகளில் இவற்றைப் பேணுவதற்காக நிலத்தொடர்ச்சியற்ற பிரதேசங்கள் கூட கவனத்தில் எடுக்கப்படுகின்றன. தேசிய இனங்களுக்கான அதிகாரப் பங்கீடாக இல்லாவிட்டாலும் நிலத்தொடர்ச்சியற்ற பிரதேசங்களை இணைத்தே இந்தியாவில் பாண்டிச்சேரி யூனியன் பிரதேசம் உருவாக்கப்பட்டது.

சிறிய சிறிய தேசிய இனங்களின் நலன்களைப் பேணுவதற்கு அத்தேசிய இனங்களுக்குக் கூட சிறிய அதிகார அலகுகள் உருவாக்கப் படுகின்றன. சோவியத் யூனியனில் சிறிய சிறிய தேசிய இனங்களுக்கும் இவ்வாறு அதிகார அலகுகள் உருவாக்கப்பட்டு அவர்களின் அடையாளங்கள் பாதுகாக்கப்பட்டன. இதன்படி பார்த்தால் கொழும்புத் தமிழர்களுக்குக் கூட ஒரு அதிகார அலகு வழங்கப்படலாம்.

சுவிற்சர்லாந்தில் உள்ளூராட்சிச் சபை மட்டத்தில் ஒரு சமூகம் செறிவாக வாழ்ந்தால் அந்த உள்ளூராட்சிப் பிரதேசம் ஒரு சிறிய அதிகார அலகாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. அதிலும் குறைவாக ஒரு பாடசாலை மட்டத்தில் ஒரு சமூகம் செறிவாக வாழ்ந்தால் அப்பாடசாலைப் பிரதேசம் ஒரு அதிகார அலகாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. அதிகார அலகுகளுக்குள் உள் அதிகாரப் பங்கீடுகளை உருவாக்குவதன் மூலம் இவை நிறைவேற்றப்படுகின்றன.

பெல்ஜியம் சமஷ்டியானது சமஷ்டி எண்ணக்கரு வளர்ச்சிப்போக்கில் இன்னோர் முன்னேற்றத்தினைக் காட்டி நின்றது. அங்கு பிரதேசங்களுக்கு அதிகாரப் பங்கீடு வழங்குவதற்கு அப்பால் சமூகம் ஒரு அதிகார அலகாகக் கொள்ளப்பட்டு அதற்கும் அதிகாரப் பங்கீடு வழங்கப்பட்டுள்ளது.

எனவே அதிகார அலகுகள் உருவாக்கப்படும் போது தேசிய இனப்பிரச்சினை உள்ள நாடுகளில் தேசிய இனங்களே முக்கியத்துவப் படுத்தப்பட வேண்டும். அத்தேசிய இனங்களின் கூட்டிருப்பினையும், கூட்டுரிமையையும் நிர்ணயிக்கும் வகையிலேயே அதிகார அலகுகள் உருவாக்கப்பட வேண்டும். இதனை நிர்ணயிக்கும் போது அத்தேசிய இனம் வரலாற்று ரீதியாக வாழ்ந்து வந்த பிரதேசங்கள் கவனத்திற் கொள்ளப்படல் வேண்டும்.

II. பகிர்வு அதிகாரம்

இப்பகிர்வு அதிகாரம் என்ற எண்ணக்கருவின் இலக்கு தேசிய இனங்கள் தமது தனியான நலன்களை தாமே தீர்மானிப்பதற்குரிய வழிவகைகளை ஏற்படுத்திக் கொடுப்பதாகும். தேசிய இனங்களுக்குச் சுயநிர்ணய உரிமை உடைய அதிகாரங்கள் இருக்கும் போதே இச்செயற்பாடு சாத்தியமாக இருக்கும். இடதுசாரிச் சிந்தனையாளர் லெனின் இத்தனியான நலன்களை உச்சப்படுத்தும் வகையிலே தேசிய இனங்களுக்குச் சுயநிர்ணய உரிமையைப் பிரயோகிக்கக் கூடிய சூழல் இல்லையென்றால் அவற்றிற்கு பிரிந்து போகும் உரிமை இருக்க வேண்டும் என வலியுறுத்தினார்.

சூடான் சமாதான உடன்படிக்கையில் தென் சூடானுக்கு விரும்பினால் பிரிந்து போகும் உரிமை வழங்கப்பட்டது. சமாதான உடன்படிக்கை செயற்படத் தொடங்கி 6 வருடங்களின் பின்னர் தென் சூடான் வட சூடானுடன் இணைந்திருப்பதா? அல்லது பிரிந்து போவதா? என்பது தொடர்பாக தென் சூடான் மக்கள் மத்தியில் சர்வஜன வாக்கெடுப்பு ஒன்று நடத்தி தீர்மானிக்கலாம் என சமாதான ஒப்பந்தம் குறிப்பிட்டது. பின்னர் சர்வஜனவாக்கெடுப்பு நடைபெற்று தென்சூடான் இன்று தனிநாடாகியுள்ளது.

அதிகார அலகுகளுக்குப் பொதுவாக இருக்கின்ற விடயங்களை மட்டும் கூட்டான அதிகாரங்களாக மத்திய அரசிடம் ஒப்படைத்து விட்டு ஏனைய அதிகாரங்களைப் பகிர்வு அதிகாரங்களாக விட்டு விடுவதே சிறந்த அதிகாரப் பங்கீட்டிற்கு உதாரணங்களாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. அமெரிக்கா, சுவீஸ்லாந்து, பெல்ஜியம், பொஸ்னிய சமஷ்டி முறைகளில்

இத்தகைய அதிகாரப் பங்கீட்டினைக் காணலாம். இவற்றில் அமெரிக்காவைத் தவிர ஏனைய சமஷ்டி நாடுகள் எல்லாம் தேசிய இனங்களுக்கு அதிகாரங்களைப் பங்கிட்டுக் கொண்ட சமஷ்டி நாடுகளாகும்.

பகிர்வு அதிகாரங்கள் என வருகின்ற போது அதிகாரப் பிரதேசத்தின் நிலம், நீர், சட்டம் ஒழுங்கு, பொருளாதாரம், வர்த்தகம் போன்ற அதிகாரங்கள் முக்கியமானவையாகும். இவ் அதிகாரங்கள் இல்லாமல் தேசிய இனங்களினால் தமது அபிலாசைகளைத் தாமே பேணிக்கொள்ள முடியாது.

சுவிஸ்லாந்து அரசாங்க முறையில் நாட்டுப் பாதுகாப்பு, வெளி விவகாரம், நாணயம் வெளியிடுதல் போன்ற முக்கியமான பொதுவான விடயங்களைத் தவிர ஏனையவை பகிர்வு அதிகாரங்களாக விடப் பட்டுள்ளன. அங்கு பகிர்வு அதிகார அலகுகளாகக் குறிப்பிடப்படும் கன்ரன்களுக்கு தனியான அரசியல் யாப்பு வைத்திருக்க அனுமதி வழங்கப்பட்டுள்ளது. அத்துடன் சிறிய படையொன்றினை வைத்திருப்பதற்கும் அனுமதி வழங்கப்பட்டுள்ளதுடன் வெளிநாட்டு உறவுகளை கன்ரன்கள் தனியாகப் பேணுவதற்கும் வழிவகைகள் செய்யப்பட்டுள்ளது. மத்திய அரசின் இராணுவ சீருடைகளைப் பொறுத்த வரையிலும் கூட, கன்ரன்களில் செயற்படும் இராணுவத்தின் சீருடைகளை கன்ரன்களே தீர்மானிக்கின்றன. நீதித்துறையும் அங்கு அதிகாரப் பங்கீட்டிற்கு உட்பட்டிருக்கின்றது. மத்திய அரசின் நீதிமன்றங்கள், கன்ரன்களின் நீதிமன்றங்கள் என இரு வகையான நீதிமன்றங்கள் அங்கு காணப்படுகின்றன. ஒரே நேரத்தில் சுவிஸ்லாந்தின் பிரஜைகளாகவும், கன்ரன்களின் பிரஜைகளாகவும் கொள்ளப்படக் கூடிய வகையில் இரட்டைப் பிரஜாவுரிமையும் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

சுவிஸ்லாந்து அரசாங்க முறையின் இன்னொரு சிறப்புப் பண்பு கன்ரன்கள் மட்டத்தில் மத்திய அரசின் சட்டங்களை கன்ரன்களே நிறைவேற்றும் பணிகளில் ஈடுபடுவதாகும். இங்கு கூட்டு அதிகாரங்களைப் பொறுத்தவரை கூட கன்ரன்கள் நிறைவேற்ற முடியாத பணிகளை மட்டுமே மத்திய அரசு மேற்கொள்கின்றது. உதாரணமாக ஜெனீவா பிரான்சின் எல்லையில் உள்ளது. பிரான்சுடனான எல்லைப் பிரச்சினைகளையும் ஜெனீவா பிரதேசம் அமைந்திருக்கும் கன்ரன் கையாளுகின்றதே தவிர சுவிஸ்லாந்தின் மத்திய அரசு கையாளுவதில்லை. இங்கு கன்ரன்களின் அரசு ஊழியர்கள் மத்திய அரசின் சட்டங்களையும், கன்ரன்களின் சட்டங்களையும் நடைமுறைப்படுத்துகின்றனர்.

முன்னாள் சோவியத் யூனியன் சமஷ்டியில் வெளிநாட்டு உடன் படிக்கைகளை மாநிலங்கள் தனியாக மேற்கொள்வதற்கான அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளதோடு உக்ரேயன், பைலோ ரஷ்யா ஆகிய இரு மாநிலங்களுக்கும் ஐக்கிய நாடுகள் சபையில் தனியான பிரதிநிதித்துவமும் வழங்கப்பட்டிருந்தது. அத்துடன் மாநிலங்கள் விரும்பினால் தனிநாடாக பிரிந்து செல்வதற்கும் யாப்பு ரீதியாக உத்தரவாதம் வழங்கப்பட்டிருந்தது.

சூடான் சமஷ்டி முறை சில காலம் நடைமுறையில் இருந்தது. அச்சமஷ்டியில் மாநிலங்களுக்குத் தனியான அரசியல் யாப்பு, தனியான மாநிலக் கொடி என்பன வைத்திருப்பதற்கு அனுமதி வழங்கப்பட்டதோடு வேறு வேறான நாணயங்களைப் பயன்படுத்தவும் வழிவகைகள் செய்யப் பட்டிருந்தது. இதன் படி வட சூடான் பவுண்ட்ஸ் நாயணத்தினையும், தென் சூடான் தினார் நாணயத்தினையும் பயன்படுத்த ஏற்பாடுகள் செய்யப் பட்டிருந்தன.

பெல்ஜியம் சமஷ்டியும் அண்மைக்கால சமஷ்டிக்கு உதாரணமாகும். இங்கு சமூகங்களுக்கும் அதிகாரங்கள் பங்கிடப்பட்டு இருப்பதனால் கல்வி, கலாசாரம், சமூக சேவைகள் போன்ற தனிநபர்களுடன் சம்பந்தப் பட்ட விடயங்கள் சமுதாயப் பாராளுமன்றத்திடம் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளன. அதேவேளை நகரத் திட்டமிடல், சூழல், வீடமைப்பு, பொதுவேலைகள் போன்ற அதிகாரங்கள் மாநிலங்களுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளன.

பிரித்தானியா ஒரு ஒற்றையாட்சி நாடாக இருக்கின்ற போதும் அண்மைக்காலத்தில் ஸ்கொட்லாந்து, வேல்ஸ், வட அயர்லாந்து என்பன வற்றிற்கு அதிகாரப் பங்கீடு வழங்கப்பட்டுள்ளது. அங்கு வழங்கப்பட்டுள்ள அதிகாரப் பங்கீட்டு முறை ஒரு சமச்சீர் அற்ற அதிகாரப் பங்கீட்டு முறையாகும். ஸ்கொட்லாந்திற்கு அதிகளவான அதிகாரங்களும், ஏனையவற்றிற்கு சற்றுக்குறைந்த அதிகாரங்களும் வழங்கப்பட்டுள்ளது. வெளிநாட்டு விவகாரம், பாதுகாப்பு போன்ற விடயங்களைத் தவிர மீதி அதிகாரங்கள் ஸ்கொட்லாந்துப் பாராளுமன்றத்திற்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது. வேல்ஸ் பாராளுமன்றத்திற்கு இதனை விட சற்றுக் குறைந்த வகையில் கல்வி, பொருளாதார அபிவிருத்தி போன்ற துறைகளில் அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன. வட அயர்லாந்து பாராளுமன்றத்திற்கு ஸ்கொட்லாந்து, வேல்ஸ் என்பவற்றிற்கு இடைப்பட்ட வகையிலான அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன.

III. கூட்டு அதிகாரம்

இக்கூட்டு அதிகார அலகே மத்திய அரசு என்று அழைக்கப்படுகின்றது. இக் கூட்டு அதிகாரக் கட்டமைப்பில் தேசிய இனங்கள் சமத்துவமாக பங்குபற்றுவதற்கு வாய்ப்பு வழங்கப்படல் வேண்டும் என வற்புறுத்தப்படுகின்றது. குறிப்பாக மாநிலங்களுக்கு கூட்டு அதிகாரக் கட்டமைப்பில் அதாவது மத்திய அரசில் சம அதிகாரங்கள் வழங்கப்படுவதன் மூலமே இது பூர்த்தி செய்யப்படுகின்றது. அமெரிக்கா, சுவீஸ்லாந்து, பெல்ஜியம், பொஸ்னிய சமஷ்டியில் இதற்கான ஏற்பாடுகள் இருப்பதனை நாம் அவதானிக்கலாம். சட்டத்துறை, நிர்வாகத்துறை, நீதித்துறை ஆகிய மூன்றிலும் இவ்வாய்ப்புகள் இருக்க வேண்டும் என எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது.

மத்திய அரசின் சட்டத்துறையைப் பொறுத்தவரை அமெரிக்காவிலும், சுவீஸ்லாந்திலும் மாநிலங்களின் நலன்களை மத்தியில் பேணும் இரண்டாவது சபையில் மாநிலங்களுக்கு சம பிரதிநிதித்துவம் வழங்கப்பட்டுள்ளது. அமெரிக்காவில் ஒவ்வொரு மாநிலமும் தலா இரண்டு பிரதிநிதிகளை இரண்டாவது சபையான செனாச்சபைக்கு அனுப்புகின்றன. சுவீஸ்லாந்தில் முழுக் கன்ரன்கள் தலா இரண்டு பிரதிநிதிகளையும், அரைக் கன்ரன்கள் தலா ஒரு பிரதிநிதியையும் இரண்டாவது சபைக்கு அனுப்புகின்றன.

முன்னாள் சோவியத் யூனியனில் ஒன்றியக் குடியரசுகள் 30 பிரதிநிதிகளையும், தன்னாட்சிக் குடியரசுகள் 11 பிரதிநிதிகளையும், தன்னாட்சிப் பிராந்தியங்கள் 5 பிரதிநிதிகளையும், தன்னாட்சிப் பகுதிகள் 1 பிரதிநிதியையும் இரண்டாவது சபையான தேசிய இனங்களின் சோவியத்திற்கு அனுப்பியிருந்தன.

பொஸ்னிய ஹெர்சுகோவினிய சமஷ்டியின் இரண்டாவது சபையான மக்கள் சபையில் பொஸ்னியர், குரோஷியர் ஆகிய இரு தேசிய இனங்களும் அங்கத்துவம் வகிக்கின்றன. பொஸ்னிய சமூகத்தில் இருந்து 30 உறுப்பினர்கள் அங்கம் வகிக்கின்றனர். அதேவேளை குரோஷிய சமூகமும் ஏனைய சிறுபான்மைச் சமூகங்களும் சேர்ந்து 30 உறுப்பினர்களைக் கொண்டுள்ளனர்.

பெல்ஜியம் சமஷ்டியின் இரண்டாவது சபையான செனா சபையில் 71 உறுப்பினர்கள் அங்கம் வகிக்கின்றனர். இவர்களில் 40 உறுப்பினர்கள் மாநிலங்களில் இருந்து நேரடியாகத் தெரிவு செய்யப்படுகின்றனர். பிளேயிஸ் மாநிலத்தில் இருந்து 25 உறுப்பினர்களும், பிரெஞ்சு மாநிலத்தில் இருந்து 15 உறுப்பினர்களும் தெரிவு செய்யப்படுகின்றனர். தலா 10

உறுப்பினர்கள் பிரெஞ்சு சமுதாயப் பாராளுமன்றத்தில் இருந்தும், பிளேமிஸ் சமுதாயப் பாராளுமன்றத்தில் இருந்தும் பெறப்படுகின்றனர். ஒருவர் ஜேர்மன் சமுதாயப் பாராளுமன்றத்தில் இருந்து பெறப்படுகின்றார்.

மத்திய அரசின் நிர்வாகத்துறையைப் பொறுத்தவரை நியாயமான சமத்துவம் எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது. இது விடயத்தில் சுவிஸ்லாந்து, பெல்ஜியம், பொஸ்னியா, சூடான் என்பவை கவனத்திற்குரியவையாக உள்ளன.

சுவிஸ்லாந்தில் நிர்வாகத்துறையாகக் கூட்டாட்சிக் கவுன்சில் விளங்குகின்றது. இதில் 7 பேர் அங்கம் வகிக்கின்றனர். ஜேர்மன் மொழி பேசுபவர்களில் இருந்து நால்வரும், பிரெஞ்சு மொழி பேசுவோரில் இருந்து இருவரும், இத்தாலி மொழி பேசுவோரில் இருந்து ஒருவரும் இவ்வாறு அங்கம் வகிக்கின்றனர். இதன் தலைவரும், உப தலைவரும் வருடம் தோறும் சுழற்சி முறையில் இக்குழுவில் இருந்து தெரிவு செய்யப்படுகின்றனர். இதனால் மூன்று மொழி பேசுவோரும் தலைவராக வருவதற்குரிய வாய்ப்பு ஏற்படுகின்றது.

அமைச்சரவையிலும் மூன்று மொழி பேசுவோருக்கும் விகிதாசார முறையில் அங்கத்துவம் வழங்கப்படுகின்றது. ஒவ்வொரு ஆண்டும் அமைச்சர்கள் சுழற்சி முறையில் மாற்றப்படுகின்றனர். இதனால் மூன்று மொழி பேசும் அமைச்சர்களும் முக்கியமான அமைச்சுப் பதவிகளை வகிப்பதற்குரிய வாய்ப்பு ஏற்படுகின்றது.

முன்னர் நடைமுறையிலிருந்த சூடான் சமஷ்டியில் ஜனாதிபதி வட சூடானைச் சேர்ந்தவராக இருந்தாலும், தென் சூடானின் ஜனாதிபதி சூடானின் உப ஜனாதிபதியாகப் பதவி வகித்தார். தேசிய பெற்றோலியச் சபை, நிதி வழங்கல் சபை என்பனவற்றிலும் தென் சூடானுக்கு உரிய இடம் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. அரசு உத்தியோகங்களில் வட சூடானுக்கும் தென் சூடானுக்கும் இடையே 70 : 30 என்ற வகையில் இட ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்டது.

பொஸ்னிய ஹெர்சுகோவினியா சமஷ்டியில் ஜனாதிபதியாக ஒரு இனத்தவரும் உப ஜனாதிபதியாக மற்றைய இனத்தவரும் பதவி வகிப்பதற்கு வழி செய்யப்பட்டுள்ளது. இரண்டு வருடங்களுக்கு ஒரு தடவை இவர்கள் தமது பதவியை சுழற்சி முறையில் மாற்றிக் கொள்வர். இவர்களைத் தெரிவு செய்யும் போது பாராளுமன்றத்தில் பொஸ்னிய வேட்பாளரை குரோஷிய உறுப்பினர்களும், குரோஷிய வேட்பாளரை பொஸ்னிய உறுப்பினர்களும் ஏற்றுக்கொள்ளுதல் வேண்டும். அமைச்சரவையிலும்

மூன்றில் ஒரு பங்கினருக்குக் குறையாதோர் குரோஷிய இனத்தவராக இருத்தல் வேண்டும். இச்சமஷ்டியில் பொஸ்னிய இனத்தவர் பெரும்பான்மையாகவும், குரோஷிய இனத்தவர் சிறுபான்மையாகவும் உள்ளனர்.

முன்னாள் சோவியத் யூனியன் சமஷ்டியில் மத்திய நிர்வாகத் துறையின் உயர் அமைப்பாக பிரிசீடியம் இருந்துள்ளது. மாநிலங்களின் தலைவர்கள் பிரிசீடியத்தின் துணைத் தலைவர்களாக அங்கம் வகித்திருந்தனர். அமைச்சரவையிலும், மாநிலங்களோடு தொடர்புள்ள விடயங்களைப் பொறுத்தவரை மாநிலங்களின் தலைவர்கள் பொறுப்புக்களை ஏற்றிருந்தனர்.

மொழி விடயத்தினைப் பொறுத்தவரை மத்திய அரசு மட்டத்தில் அனைத்துப் பிரதான மொழிகளுக்கும் சமத்துவமான அந்தஸ்து எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது.

சுவிஸ்லாந்தில் ஜேர்மன் மொழி, பிரெஞ்சு மொழி, இத்தாலி மொழி, ரோமனாஸ் மொழி ஆகிய நான்கும் நாட்டின் தேசிய மொழிகளாக அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளன. அதேவேளை முதல் மூன்று மொழிகளும் அரசு-கரும மொழிகளாகவும் அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளன. 0.5 சதவீதமான மக்கள் பேசும் ரோமனாஸ் மொழி அரசு கரும மொழியாக அங்கீகரிக்கப்படாவிட்டாலும் அம்மொழி பேசுவோர் தமது தாய் மொழியில் அரசுடன் தொடர்பு கொள்வதற்கு வழி வகைகள் செய்யப்பட்டுள்ளன.

பொஸ்னிய ஹெர்சுகோவினிய சமஷ்டியில் பொஸ்னிய மொழியும், குரோஷிய மொழியும் தேசிய மொழிகளாகவும், அரசு கரும மொழிகளாகவும், கல்வி மொழிகளாகவும் அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளன.

மத்திய நீதித்துறையைப் பொறுத்தவரையிலும் தேசிய இனங்களின் நியாயமான பங்கேற்பு இருக்கக் கூடிய வகையில் பதவிகள் ஒதுக்கீடு செய்யப்பட வேண்டும் என எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது. சுவிஸ்லாந்து நீதித்துறையில் மூன்று ஆட்சி மொழிகளைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் அவர்களின் விகிதாசாரத்திற்கு இணங்க பிரதிநிதித்துவம் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

கூட்டு அதிகாரத்தில் இன்னோர் முக்கிய விடயம், மாநிலங்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் இரண்டாவது சபை வலுவான அதிகாரங்களைக் கொண்டிருத்தல் வேண்டும் என்பதாகும். அமெரிக்க செனற் சபை இது விடயத்தில் வலுவான அதிகாரங்களைக் கொண்டதாக விளங்குகின்றது. அங்கு ஜனாதிபதி உயர் நியமனங்களை மேற்கொள்ளும் போதும் வெளிநாட்டு உடன்படிக்கைகளை மேற்கொள்ளும் போதும் செனற் சபையின் சம்மதத்தினைப் பெற்றுக் கொள்வது அவசியமானதாகும்.

முன்னாள் சோவியத் யூனியனிலும் இரண்டவாது சபையான தேசிய இனங்களின் சோவியத் முதலாவது சபையுடன் சமமான அதிகாரங்களைக் கொண்டிருந்தது.

IV. அதிகாரங்களுக்கான பாதுகாப்பு

இந்தப் பாதுகாப்பு பகிர்வு அதிகாரங்களைப் பொறுத்தவரையில் தான் மிகவும் முக்கியத்துவமுடையதாகின்றது. இவ் அதிகாரங்களை மத்தியரசு பறித்து விடலாம் என்பதற்காகவே, முக்கியத்துவமுடையதாக கொள்ளப் படுகின்றது. இதனால் பாதுகாப்பு ஏற்பாட்டில் பகிர்வு அதிகாரங்களை மத்தியரசு பறிக்காத வகையில் வலிமையான பொறிமுறைகளைக் கொண்டிருத்தல் வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது.

இது விடயத்தில் மாநில அரசுகளும் பங்குபற்றக் கூடிய வகையில் யாப்பு திருத்தப் பொறிமுறையை அமைப்பதிலேயே அதிக கவனம் செலுத்தப்படுகின்றது. குறிப்பாக தேசிய இனங்களின் அபிலாஷைகளை மீறி மத்தியரசு செயற்படக் கூடாது என்பதில் அதிக அக்கறை காட்டப் படுகின்றது.

பல தேசிய இனங்களைக் கொண்ட மாநில அரசுகள் இருக்கும் போது மத்தியரசு தன்னிச்சையாக பகிர்வு அதிகாரங்களைப் பறிப்பதற்கான வாய்ப்புகள் குறைவு. ஆனால், பெரும்பான்மை தேசிய இனத்தின் மாநிலங்கள் அதிகமாகவும், சிறிய தேசிய இனங்களின் மாநிலங்கள் குறைவாகவும் இருக்கின்ற போது பகிர்வு அதிகாரங்களைப் பறிப்பதற்கான வாய்ப்புகள் அதிகமாகவிருக்கின்றது. சிறிய தேசிய இனங்களின் மாநிலங்கள் குறைவாக இருந்தாலும், பகிர்வு அதிகாரங்களைப் பறிக்க முடியாத பொறிமுறை இருத்தல் வேண்டும் என்பதே தற்காலங்களில் அதிகம் வலியுறுத்தப்படுகின்றது.

சுவிட்சர்லாந்து அரசாங்க முறையில் அரசியல் யாப்புத் திருத்தங்கள் மேற்கொள்ளப்படுவதாயின் அரைவாசிக்கு மேற்பட்ட கண்டன்கள் அதனை அங்கீகரிப்பதற்கு மக்கள் தீர்ப்பு ஒன்றின் மூலம் மக்கள் அதனை அங்கீகரிக்க வேண்டும் என ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளது.

அமெரிக்க சமஷ்டி முறையில் அச்சமஷ்டி முறை தேசிய இனங்களுக்கான சமஷ்டி முறையாக இல்லாத போதும் யாப்புத் திருத்தத்தில் கடினமான நடைமுறை பின்பற்றப்படுகின்றது. அங்கு யாப்புத் திருத்தங்கள் அனைத்தும் மத்திய சட்டசபையான காங்கிரசின் இரு சபைகளிலும் மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மையுடன் நிறைவேற்றப்படுவதோடு

நான்கில் மூன்று பங்கு மாநிலங்கள் அதனை ஏற்றுக்கொள்ளுதலும் வேண்டும்.

மாநிலங்களின் எண்ணிக்கையை குறைவாகக் கொண்ட தேசிய இனங்கள், அதிக எண்ணிக்கையைக் கொண்ட தேசிய இனங்களினால் ஆதிக்கம் செலுத்தப்படுவதைத் தவிர்ப்பதற்காக நவீன அரசியல் அறிஞர்கள் இரட்டை வாக்கெடுப்பு முறையினை சிபாரிசு செய்கின்றனர். அதாவது குறிப்பிட்ட தேசிய இனத்தினை பாதிக்கும் சட்டமூலம் முதலில் பாராளுமன்றின் முழுச் சபையில் நிறைவேற்றப்படுவதோடு இரண்டாவது தடவை அக்குறிப்பிட்ட தேசிய இனத்தின் உறுப்பினர்கள் மத்தியிலும், வாக்கெடுப்பிற்கு விடப்பட்டு நிறைவேற்றப்பட வேண்டும் என இம் முறை சிபாரிசு செய்கின்றது.

அதிகாரங்களுக்கான பாதுகாப்பில் இன்னொரு அம்சம் நீதிப் புனராய்வு கொண்ட நீதித்துறை ஒன்று இருப்பதோடு அது பக்கம் சாராது செயற்படுவதுமாகும். இங்கு நீதிப்புனராய்வு அதிகாரம் என்பது மத்திய சட்டமன்றமும், மாநிலச் சட்டமன்றங்களும் இயற்றும் சட்டங்கள் அரசியல் யாப்புடன் ஒத்துப்போகின்றதா என்பதை பரிசீலனை செய்யும் அதிகாரமாகும். இவ் அதிகாரம் பகிர்வு அதிகாரங்களைப் பாதுகாக்கும் முக்கியமான தொன்றாகக் கொள்ளப்படுகின்றது.

இதை விட சமஷ்டி ஆட்சி முறையில், பல பிரச்சினைகள் உருவாவதற்கு வாய்ப்புகளுண்டு. இங்கு மத்தியரசிற்கும், மாநில அரசுகளுக்கு மிடையே அதிகாரங்கள் தொடர்பாகப் பிரச்சினைகள் வரலாம், இரு மாநிலங்களுக்கிடையேயும் அதிகாரப் பிரச்சினை உருவாகலாம். மத்தியரசும், மாநில அரசுகளும் அரசியல் யாப்பிலிருந்து அதிகாரங்களைப் பெற்றுக் கொள்வதால் அரசியல் யாப்பிற்கு பொருள் விளக்கங்கள் கொடுக்க வேண்டிய தேவை ஏற்படலாம். இவற்றையெல்லாம் தீர்த்து வைப்பதற்கு பக்கம் சாராத நீதித்துறை அவசியமானதாகும்.

நீதித்துறை பக்கம் சார்ந்து செயற்படுமாக இருந்தால் சமஷ்டியில் இணைந்து கொண்ட தேசிய இனங்களுக்கே அது பாதகமானதாக அமையும். இந்திய நீதித்துறை மீது இவ்வாறான குற்றச்சாட்டுக்கள் முன்வைக்கப்படுகின்றன. அங்கு உயர் நீதிமன்றம் மத்தியரசிற்கு சார்பாகவே அதிக தீர்ப்புகளை வழங்கியுள்ளது எனக் கூறப்படுகின்றது. ஒப்பீட்டு ரீதியில் அமெரிக்க உயர் நீதிமன்றம் பக்கச் சார்பற்று செயற்படுவதாக கூறப்படுகின்றது. எனினும் மத்தியரசின் அதிகாரங்கள் அண்மைக்

காலமாக அதிகரித்து வருவதற்கு உயர் நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்புகளும் ஒரு காரணம் என்ற குற்றச்சாட்டும் முன்வைக்கப்படுகின்றது.

அதிகாரங்களுக்கான பாதுகாப்பில் உள்ள பிரதான பிரச்சினை அரசியல் யாப்புத் திருத்தம், நீதிப்புனராய்வு அதிகாரம் என்பனவற்றிற்கு அப்பால் வேறு வழிகளிலும் பகிர்வு அதிகாரங்களைப் பறிப்பதை எவ்வாறு தடுப்பது என்பது தான். குறிப்பாக பொதிந்துள்ள அதிகாரம் என்ற கோட்பாட்டின் மூலம் பகிர்வு அதிகாரங்களைப் பறிக்கும் செயன்முறையை பல நாடுகள் மேற்கொள்கின்றன.

அமெரிக்காவில் காங்கிரஸ் இப்பொதிந்துள்ள அதிகாரம் என்ற கோட்பாட்டை பயன்படுத்தி மாநிலங்களின் பல அதிகாரங்களைப் பறித்துள்ளது. அங்கு மத்தியரசின் அதிகாரங்கள் வரையறுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆனால் மாநில அரசுகளின் அதிகாரங்கள் வரையறுக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. இவை எஞ்சிய அதிகாரங்களாகவே கொள்ளப் படுகின்றன. இந்த எஞ்சிய அதிகாரங்களுக்குள் மத்திய அரசின் அதிகாரங்கள் பொதிந்து கிடக்கின்றன என விளக்கம் கொடுத்தே மத்தியரசு அவற்றினைப் பறித்து கொள்கின்றது. உயர் நீதிமன்றமும், மத்தியரசிற்குச் சார்பாக பொருள் விளக்கம் கொடுப்பதனால் இப் பறிப்புச் செயன்முறை இலகுவாகின்றது.

இவற்றினை விட அரசியல் யாப்பு ஏற்பாடுகள் மூலம் பறிக்கும் நிலையும் பல நாடுகளில் காணப்படுகின்றது. இந்தியாவில் மத்தியரசு, மாநிலங்களுக்கான பல அதிகாரங்களை இச் செயன்முறை மூலம் பறித்துள்ளது. அங்கு யாப்பின் படி மத்திய பாராளுமன்றத்தின் இரண்டாவது சபையான மாநிலங்களவையில் ஒரு தீர்மானத்தினை நிறைவேற்றுவதன் மூலம் மாநிலப் பட்டியலிலுள்ள அதிகாரங்களை மத்திய பட்டியலுக்கு மாற்றலாம். இதனைப் பயன்படுத்தியே மாநிலங்களின் பல அதிகாரங்களைப் பறித்துள்ளது.

13வது திருத்தம் பற்றி சிங்கள ஆய்வாளர் சிலரின் கருத்துக்கள்

1. எஸ்.ஜி. புஞ்சிவேவா

- எமது அரசு இதுவரை கொடுத்தது அரசு உட்பட இனவாதிகள் கொடுக்க விரும்பியதை மாத்திரமே.
- 13வது திருத்தம் உண்மை போல இருந்தது. அது நடைமுறைப்படுத்தப் பட்ட போது, அது வழங்கப்படாது இருந்தது.
- சட்டமூலத்திலுள்ள ஒழுங்கு விதிகள் மூலம் மாகாண சபை ஒன்றிற்கு வழங்கப்பட்ட அதிகாரங்களை மத்தியரசு மீண்டும் பொறுப்பேற்க முடியும்.
- அதிகாரங்களை வழங்காதிருப்பதற்காக நிறைவேற்று அதிகாரங்களை பயன்படுத்த முடியும்.
- நிதி அதிகாரங்களை கட்டுப்படுத்த முடியும்.
- அரசியல் தனி தன்மையை தடுக்க முடியும்.
- தேசிய அமைச்சின் செயற்பாட்டின் மூலம் மாகாண சபைகளின் அதிகாரங்களை ஆக்கிரமிக்க முடியும்.
- சுற்றுநிருபங்கள் மூலம் சில அதிகாரங்களைப் பறித்து எடுக்க முடியும்.

2. கலாநிதி ரொகான் எதிரிசிங்க

- 13வது திருத்தத்தின் வடிவமைப்பு, எழுத்தாக்கம், சட்ட உடன்படிக்கை என்பனவற்றில் அடிப்படை குறைபாடுகள் உண்டு.
- கொடுக்கப்பட்ட அதிகாரங்களை மத்திய அரசு இலகுவில் பெற்றுக் கொள்ளலாம். உதாரணம்: பாடசாலைகளை தேசிய பாடசாலைகளாக்கி மத்தியரசு தனது அதிகாரத்தின் கீழ் கொண்டு வரலாம். தேசிய பாடசாலைகளாக்குவதற்கு திட்டவாத்தமான அளவீடு கிடையாது.
- மாகாண சபைக்கு பகிர்தளிக்கப்பட்ட விடயங்கள் தொடர்பில் தேசிய கொள்கைகளை உருவாக்கும் அதிகாரம் மத்திய அரசிடமே இருந்தது. இதனைப் பயன்படுத்தி துஷ்பிரயோகங்களில் அரசு ஈடுபடலாம்.

- பட்டியல்களில் மாகாண சபை பட்டியல்களுக்கு மட்டும் கட்டுப்பாடுகளுண்டு. மத்திய அரசின் பட்டியல்களுக்கு இல்லை.
- 13வது திருத்தம், அதிகாரப் பரவலாக்கலை ஊக்குவிக்கவும், பாதுகாக்கவும் போதியளவு வலிமை கொண்டதாக இல்லை.
- 13வது திருத்தத்தின் பிரதான குறைபாடு அது பாதுகாப்பான திறமை மிக்க அதிகாரப் பகிர்வை முன்வைக்கவில்லை என்பதே.
- அரசியல் பிரச்சினை தொடர்ந்து நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் போது தீர்வானது கடந்த காலத்தினையும் தாண்டி எதிர்காலத்தினையும் கருத்திற்கொண்டு முன் மொழியப்படல் வேண்டும். ஏனெனில் தீர்வு முயற்சி என்பது ஒரு கூர்ப்புச் செயற்பாடாகும்.
- மாகாண சபை மூன்று பிரதான அங்கங்களைக் கொண்டது. மாகாண சபை, முதலமைச்சர் உட்பட அமைச்சரவை, ஆளுநர் என்பவையே அந்த மூன்றாகும்.
- ஆளுநரை நீக்கும் அதிகாரம் ஜனாதிபதியிடமே உள்ளது. இதனால் இப்பதவிக்கு சுயாதீனம் கிடையாது. நீதிபதி பதவிகளுக்கு சுயாதீனம் உண்டு.
- ஆளுநர் பதவி என்பது ஜனாதிபதியின் நிர்வாக அதிகாரிப் பதவி தான்.
- முதலமைச்சர் ஆளுநரால் நியமிக்கப்படுகின்ற போதும், மறைமுகமாக ஜனாதிபதியே அந்த நியமனங்களை மேற்கொள்கின்றார். அமைச்சர்களையும் அவரே தீர்மானிக்கின்றார்.
- அதிகாரம் குவிக்கப்பட்ட இடத்திலிருந்து, அதிகாரம் பகிர்ந்தளிக்கப்பட்ட விதம் முறையானதாக இல்லை.
- ஜனாதிபதியை பலப்படுத்துவது மத்தியில் குவிக்கப்பட்ட அதிகாரமே.
- ஆளுநருக்கு ஆலோசனை வழங்கப்படுவதற்காகவே முதலமைச்சரும், மாகாண அமைச்சரவையும் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. இங்கு ஆளுநரை நியமிப்பது ஜனாதிபதி. எனவே மாகாண சபை முறையை பலப்படுத்துவது ஜனாதிபதியே ஆகும். பிரதேச நிர்வாகம் மூலம் அவர் பலப்படுத்தப்படுகின்றார்.
- மாகாண சபையைக் கூட்டுதல், கலைத்தல், அமைச்சர்களை நியமித்தல் போன்ற விடயங்களில் மட்டும், ஆளுநர் முதலமைச்சருக்கு கட்டுப்பட்டவர். ஏனைய சந்தர்ப்பங்களில் அவர் சுயாதீனமாகச் செயற்படலாம்.

- முதலமைச்சரின் ஆலோசனையை ஏற்க வேண்டுமா? அல்லது நிராகரிக்க வேண்டுமா? என இறுதி முடிவெடுக்கும் அதிகாரம் ஆளுநரிடமே உள்ளது.
- எந்தவொரு அதிகாரப் பகிர்வு இயந்திரமும் பலப்படுத்தப்பட வேண்டுமானால் அதற்கு சக்திமிக்க பொருளாதார அடிப்படை இருக்கவேண்டும். ஆனால் 13வது திருத்தத்தில் அது இல்லை. 13வது திருத்தத்தில் உள்ள நிதிக்குழு மத்திய அரசின் கட்டுப்பாட்டிலேயே உள்ளது.
- மாகாண சபை நிதியத்திற்கு நிதியை ஏற்றுக்கொள்வதும் கூட ஆளுநரின் அனுமதியின் பெயரிலேயே இடம் பெற வேண்டும்.
- மாகாண சபைகளுக்கு பகிர்ந்தளிக்கப்பட்ட விடயத்திலும் அதிகாரத்தினை மத்திய அரசு தன்னிடமே வைத்துக்கொள்கின்றது. உதாரணம்: பொலிஸ் அதிகாரத்தில் மாகாண பொலிஸ் பிரிவானது, பிரதிப் பொலிஸ் மா அதிபரின் பொறுப்பில் உள்ளது. பிரதி பொலிஸ் மா அதிபரை மத்திய அரசின் பொலிஸ் மா அதிபரே நியமிப்பார். பொலிஸ் மா அதிபரை நியமிப்பது ஜனாதிபதி ஆவார்.
- மாகாண முதலமைச்சரின் சிபாரிசின் படி மாகாண பிரதி பொலிஸ் மா அதிபரை மத்திய பொலிஸ் மா அதிபர் நியமிக்க வேண்டும் எனக் கூறப்பட்டாலும், இணக்கப்பாடு இல்லாவிட்டால் இவ்விடயத்தில் ஜனாதிபதிக்கே அதிகாரமுண்டு.
- காணி அதிகாரத்தை கொள்கை அளவில் மாகாண சபைக்கு ஒப்படைத்து விட்டு வேறொர் கொள்கை மூலம் மீண்டும் மத்திய அரசு கையகப் படுத்தியுள்ளது.

3. பேராசிரியர் ஜெயம்பதி விக்கிரமரட்ண

- ஒரு இனம் தனது கலாசார அடையாளத்தினை தனது அரசியல் மூலம் வெளிப்படுத்த முனையும். தேசிய அதிகாரத்தினை பகிர்ந்து கொள்ள கோரிக்கையும் விடுக்கும்.
- பெரும்பான்மை இனம் தனக்கு வேண்டியவாறு செயற்படும் வழி முறைகளை தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது.
- சோல்பரி யாப்பின் 29வது பிரிவின் நம்பகத்தன்மை இந்திய வம்சாவளி மக்களின் வாக்குரிமை பறிக்கப்பட்டதுடன் கேள்விக்குறியானது.
- கிழக்கு மாகாண சபையில் ஆளுநர் அமைச்சரவை எடுக்கின்ற முடிவுகளையே நிராகரிக்கின்றார்.

நன்றி: சமாதான நோக்கு

பதின்மூன்றாவது திருத்தமும் தமிழ்மக்களும்

சி.அ. யோதிலிங்கம்

இலங்கை அரசு 13 ஆவது திருத்தத்திலுள்ள ஏற்பாடுகள் பலவற்றை திருத்துவதற்கு அரசு தற்போது முயற்சித்துக் கொண்டிருக்கின்றது. ஏற்கனவே அதிலுள்ள அதிகாரங்கள் பலவற்றை மீளப் பெற்றுள்ளது. இறுதியாக 'திருநெகும்' சட்டத்தின் மூலமும் பலவற்றை சவீகரித்துள்ளது. தற்போது அடையாள கனவளவிலாவது தமிழ் மக்களுக்கு சார்பாக இருந்த இரண்டு மாகாணங்கள் இணைவதற்கான ஏற்பாட்டையும், மாகாண சபைகளின் சம்மதத்துடன் பாராளுமன்றம் மாகாணசபை நிரலிலுள்ள விடயங்களில் சட்டமியற்றலாம் என்ற ஏற்பாட்டையும் திருத்துவதற்கு முயற்சிக்கின்றது.

அரசாங்கத்தின் இந்த முயற்சிகளும், வடமாகாண சபைத் தேர்தலும் மீண்டும் 13 ஆவது திருத்தம் தொடர்பான விவாதத்தினை அரசியற் களத்திற்கு கொண்டு வந்து விட்டுள்ளது. இலங்கை அளவில் மட்டுமல்ல பிராந்திய, சர்வதேச அளவிலும் கூட 13 ஆவது திருத்தம் பேசாப் பொருளாகியுள்ளது. இலங்கை-இந்திய ஒப்பந்தத்தின் மூலம் 13 ஆவது திருத்தம் உருவாக்கப் பட்டமையினால் இதனைப் பகிரங்கமாக திருத்த முயற்சிப்பது இந்தியா விற்கும் ஒரு கௌரவப் பிரச்சினையாக மாறியுள்ளது.

எனவே இக்காலகட்டத்தில் வெளிவரும் இந்நூல் இவ்விடயம் தொடர்பாய் அக்கறையுள்ள வாசகர்களுக்கு அதிகம் பயனுடையதாக அமையும்.

சி.அ. யோதிலிங்கம் (1956): யாழ் பல்கலைக்கழகத்தில் அரசறிவியல் துறையில் சிறப்புக் கலைமாணிப் பட்டத்தையும், மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத்தில் அரசறிவியல் துறையில் முதுமாணிப் பட்டத்தினையும், இலங்கைச் சட்டக்கல்லூரியில் சட்டத்தரணி பட்டத்தினையும் பெற்ற இவர் கூடவே பண்டாரநாயக்கா சர்வதேச கற்கை நிலையத்தில் சர்வதேச விவகாரங்களில் பட்டப்பின்னிலை டிப்ளோமாவையும் தேசியக் கல்வி நிறுவனத்தில் பட்டப்பின் கல்வி டிப்ளோமாவையும் பெற்றிருக்கின்றார். 'இலங்கையின் அரசியல் யாப்புகள்', 'இலங்கையின் இனக்குழும அரசியல்', 'இலங்கையின் அரசியல் கட்சிமுறைமை', 'இலங்கையின் இனப்பிரச்சினையும் அரசியல் தீர்வு யோசனைகளும்', 'சமாதான முன்னெடுப்பின் அரசியல் சவால்கள்', 'இலங்கையின் இனப்பிரச்சினையின் வரலாறு', 'அரசறிவியல்: ஓர் அறிமுகம்' போன்றவை இவர் எழுதிய ஏனைய நூல்கள் ஆகும்.

நூல்கள் பற்றிய விவரம்

விடயம்: அரசறிவியல்

ISBN 978-955-659-410-2

9 789556 1594102

விலை ரூபா 150.00

596